- 51 -

ZÂRİYÂT SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 51., nüzûl sıralamasına göre 67., Mufassal kısmın ilk sûreler grubunun ilk sûresi olan Zâriyât sûresi, Mekke'de nâzil olmuş olup âyetlerinin sayısı 51 dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne, O'nun pâk aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işiten, her şeyi bilensin.

Muhterem arkadaşlar, inşallah bu haftaki dersimizde Mekke'-de nâzil olmuş, kıyamet, kıyamet gününün hesabı kitabı, kıyamet gü-nünün gerçekleşmesi konusunda, kıyamet günü olacaklar konusunda insanların farklı düşüncelere sahip oluşları konusunda, tevhid, risalet konularında, kıyameti ve kıyamet gününün hesabını reddederek bir hayat yaşayan, bu konuda Allah bilgisine, vahye müracaat etmeyen insanların bu yanlış inanışlarının hayatlarına yansıması konusunda bizi bilgilendiren bir sûreyle karşı karşıya geleceğiz.

Zâriyât sûresi diye isimlendirilen bu sûresinde Rabbimiz bize gerek enfüsümüzden, gerekse dışımızdan âyetler sunacak, bizi tarihle yüzleştirecek, bizi geçmişle yüz yüze getirecek ve tarih içinde Allah bilgisine, peygamber mesajına karşı çıkanların hiç bir delile dayanma-dıklarını, sadece inatlarından, azgınlıklarından kaynaklanan bir cüretle karşı geldiklerini anlatacak ve son derece etkili bir biçimde kullarını kendisine kulluğa çağıracak.

Sûrenin ana fikri âhiret konusudur. Sonunda da tüm insanlık tevhidi kabule çağrılmaktadır. Âhiret ve ölüm ötesi hayat konusunda insanların hiçbir bilgi ve belgeye dayanmadan söylediği sözlerin, geliştirdikleri mantıkların tamamının boş değersiz olduğu bu sûrede çok hoş bir şekilde ortaya konulmaktadır. Çünkü âhiret konusu bugünden bilinmesi imkânsız olan gaybî bir konudur. Kimsenin görmesi ve bilmesi mümkün olmayan bir konudur ve bu gibi gaybî konularda söz hakkı sadece Allah'a ve O'nun bildirmesi ile Resûl-i Ekrem Efendimize aittir. Kitap ve sünnetin dışında bu konuda kim ne söylemişse bilelim ki nazariyeden ve boş sözden ibarettir. Dün de bugün de insanlar bilgisizce bu konularda zırvalarda bulunmuşlardır.

İnsanlardan kimileri, sanki gözleriyle görmüşler, ya da herhan-gi bir kaynaktan haber almışlar gibi öldükten sonra bir diriliş ve hayat yoktur diyorlar.

Kimileri ölümden sonra hayat vardır diyorlar, ölüm ötesi hayatın varlığına inandıklarını söylüyorlar, ama bunun bir tenâsüh olduğunu demeye çalışıyorlar. Yâni öldükten sonra insan ruhunun başka bir varlığa geçerek, başka bir varlığın bedenine intikal ederek yaşamaya devam etmesi şeklinde kabul ediyorlar.

Kimileri âhiretin, ölüm ötesi dirilişin varlığına inandıklarını iddia ediyorlar, orada bir sorgulama, bir ceza ve mükâfat vardır ama, kötü amellerin cezasından kurtulmak için bin bir çeşit kurtarıcı varlığa inanıyorlar. Bu varlıkların orada etkili olacaklarına, Allah'ın bunlara yetki vereceğine ve kendilerini Allah sorgulamasından, Allah azabından kurtaracaklarına inanıyorlar. Gerek melek, gerek cin, gerek insan bin türlü aracıları araya sokmaya çalışıyorlar.

Halbuki böyle çok büyük ve önemli bir konuda insanın bir takım yanlışlara düşmesi, bozuk itikatlara gitmesi elbette tüm hayatını yanlış yola itecek ve geleceğini de mahvedecektir. Bu konuda, her konuda yaratıcı olan Allah'tan gelen bilgilere dayanmadan, kitap ve sünnete müracaat etmeden, hiçbir bilgiye sahip olmadan sadece tah-min ve kıyaslara dayanarak, akıl yürütmelere istinat ederek bir inanç sistemi kurmak ve ona göre bir hayat yaşamak ahmaklıkların en büyüğüdür. Bundan daha büyük bir akılsızlık düşünülemez. Yarın düşündüğünün, beklediğinin tamamen aksiyle karşı karşıya geldiği zaman onun hüsranını bir düşünün. Az evvel söylediğimi burada bir da-ha tekrar edeyim. Bu konuda söz sahibi Allah'tır. Hayatın da ölümün de sahibi O'dur. Bu hayatı başlatan da bitirecek olan da O'dur. Biten bir dünya hayatının sonunda insanları tekrar dirilteceğini haber veren de O'dur. Başka bilgi kaynağımız yoktur. Ya O'nun bilgileriyle bir hayat yaşayacağız ya da bilgisizce kendimizi mahvedeceğiz.

Akıllı bir insan Allah'ın haber verdiği bu bilgilerle şu kâinatta işleyen düzene, kurulan yasalara bakacak ve bu bilginin doğruluğunu anlayacaktır. Çünkü bu kâinat serapa bu bilginin doğruluğunu haykır-maktadır. Rabbimiz bu sûresinde ısrarla biz kullarını bu âyetler ve kâinat âyetleri üzerinde düşünmeye ve yoğunlaşmaya dâvet ediyor. İnsanlık tarihine bakmamızı istiyor.

Sûrenin ilerleyen bölümlerinde Rabbimiz biz kullarını sadece kendisine kul köle olmaya, sadece kendisini dinlemeye, sadece kendisinin razı olacağı bir hayatı yaşamaya çağırır. Rabbiniz ve yaratıcınız olan Allah, sizi kendisinden başkalarına kul köle olasınız, onların arzuları istikametinde bir hayat yaşayasınız diye yaratmamıştır. Sizi sadece kendisine kul köle olasınız diye yaratmıştır. O, gıdasını sizden alan, sizin korumanıza muhtaç olan, siz sahiplenmedikçe varlıklarını bile sürdüremeyen uydurma tanrı ve tanrıçalar gibi değildir. O, herkesi doyuran, herkese rızık veren, herkesi koruyan, herkesi yoktan var kılan bir Rabdir buyurulmaktadır.

Daha sonra hiçbir bilgileri olmadığı halde sırf serkeşliklerinden ve hevâ ve hevesleri istikametinde diledikleri gibi bir hayat yaşama sevdalarından ötürü inkâr edenler karşısında peygamber ve onun yo-lunun yolcularına bir teselli ve tavsiyede bulunuyor Rabbimiz. Ey peygamberim, bu densizlere sakın üzülme, sen dâvetini sürdürmene ve görevini yapmana bak, çünkü senin dâvetin o serkeşlere faydalı olmasa da onların yakınlarına ve çocuklarına faydalı olacaktır.

O zâlimler elbette çok yakında bu tavırlarının cezasını çekecektir. Onların hak ettikleri azap bizim katımızda hazırdır buyurulmak-tadır. Bu mukaddimeden sonra inşallah iman etmek üzere, hayatımızı bu imanla düzenlemek üzere dinleyelim. Ama önce âyetler üzerinde hızlı bir gezinti yaptıktan sonra Allah yardımcımız olsun diyerek sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya başlayalım.

Zâriyât sûresinde, insanların duygu ve düşüncelerine çeşitli sırlarla hitâb edilmektedir. Ondan sonra "Tevhid" inancı ve âhiret duy-gusu aşılanmaktadır. Zaten sûrenin ilk büyük bölümü âhiret hakkın-dadır. Ondan sonra "Tevhid" inancına davet konusu gelmektedir. Yü-ce Allah âhiret inancım izâha geçmeden önce, sûreye şöyle bir girişle başlamıştır:

"Savurup kaldıranlara (esip bulutları, tozları kaldıran rüzgârlara, yanardağlardan lavlar püskürten tabiat kuvvetlerine, yaratıkları sa-vuran meleklere), (yağmur) yükleriyle yüklü bulutlara, kolayca akıp gi-den (gemilere, rüzgârlara, yörüngelerinde dönüp seyreden gezeğen) lere, işleri taksim edenlere

(rızıkları, yağmurları dağıtan güçlere) an-dolsun ki, size vaadedilen, mutlaka doğrudur. Cezâ, muhakkak olacaktır" (1-5).

Bu âyetlerin ilk dördü yemindir. Beşinci ve altıncı âyetler ise, bu yeminin cevabıdır. Beşinci âyetteki, "size vaat edilen, mutlaka doğrudur" ifâdesi, mutlaka kıyâmet günü gerçekleşecektir, demektir. Bazı âlimlere göre de bu, size vaadedilen azap veya mükâfat haktır, manasındadır (el-Maverdî, en-Nuketu ve'l-Uyûnu, Beyrut 1992, IV, 362) Aynı zamanda bu âyetlerde, tabiat kuvvetlerinin Allah tarafından yönetilen büyük güçler olduğu anlatılmaktadır. Onlarla yemin edilerek bu husus dile getirilmiştir. Yüce Allah yemin ile insanların dikkatini bu yöne çekmektedir.

Bununla beraber sûrede, geçmiş peygamberlerin ve kavimlerin kıssalarından, ibret alınması için nakiller yapılmıştır. Peygamberlerin tebliğlerine kulak vermeden, cehâlete dayanan kendi yanlış ve ba-tıl düşüncelerine göre hareket edenlerin nasıl mahvoldukları hatırlatılmıştır. Bir de tabiat olaylarına, müspet ilmî araştırmalara işâretler vardır: Her Şeyden iki çift (erkek, dişi) yarattık, ta ki düşünüp öğüt a-lasınız"(49).

Bu âyette Yüce Allah'ın varlığı, birliği, üstün gücü ve yaratıcılığına işâret edildiği gibi, insanlara müspet ilimler alanında çalışmaları da hatırlatılmaktadır (Seyyid Kutub, Fi Zilâli'l-Kur'ân, Beyrut 1971, VII, 587 vd.). Bu sûrede dile getirilen diğer önemli bir husus da, cinlerin ve insanların Allah'a ibâdet etmek için yaratılmış olmalarıdır: "Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım" (56).

Bu âyette ifade edildiği gibi, Yüce Allah insanları başkalarına kulluk etmeleri için değil, yalnız kendisine kulluk etmeleri için yaratmıştır. Burada söz konusu olan ibâdetten neyin kastedildiği hususunda, âlimlerin farklı açıklamaları olmuştur. Bazı âlimlere göre ibâdet, Allah'ı bilmek, O'na inanmak ve imân etmektir. Diğer bazı âlimlere gö-re ise, burada anılan ibâdet, mutlak surette Allah'a itaat etme, İslâm'ın bütün emirlerine riayet etme manasını ifade eder.

Yüce Allah'ın bu âyetteki açıklamasına göre, l), âkil baliğ olduğu andan itibaren ölünceye kadar Kur'ân'.a uygun bir hayat sürdürsün diye insanı yaratmıştır. (ez-Zebîdî, Sahih-i Buhârî Muhtasarı Tec-rid-i Sarih Tercümesi, Terc. Ahmed Naim, Ankara 1975, V, 16).

Sûre; Allah'ın her türlü açıklamalarına, peygamberin her türlü ikaz ve uyarılarına rağmen imana gelmeyen, "Tevhid"e sarılmayan ve küfürde ısrar

edenlerin acı akıbetlerini ortaya koşarak son bulmaktadır: Muhakkak ki, bu zulmedenlerin de (geçmiş) arkadaşlarının payı gibi bir azap payı vardır (ötekilerin başına gelen azap gibi bir azap, bunların da başına gelecektir), acele etmesinler. Va'dedildikleri günlerinden dolayı vay o kâfirlerin haline!" (59,60).

1-6. "Esip savuran rüzgarlara, yağmur yüklü bulutlara, kolayca süzülen gemilere ve işleri yöneten meleklere andolsun ki, size söz verilen kıyametin kopması şüphesiz gerçektir. Ödeşme günü gelecektir."

Öteki Mekkî sûrelerin genelinde olduğu gibi, bu sûresinde de Rabbimiz yeminlerle söze başlıyor. Dikkat ederseniz belli isimler, bilinen varlıklar üzerine değil de sıfatlara yemin ediyor Rabbimiz. Bu tür yeminlerin nasıl anlaşılacağı hususunda daha önce tanımaya çalıştığımız Mürselât sûresinin başında uzunca bilgi vermeye çalışmıştım.

Rabbimiz estikçe esen, tozu dumana katan, esip savuran rüzgarlarına yemin ediyor. "Emrimle kullarımdan kimilerine rahmet getiren, kimilerinin de defterini düren rüzgar âyetime yemin olsun ki! Ağır ağır yükleri yüklenip taşıyan bulutlara yemin olsun ki! İçinde milyonlarca ton su buharlarını yüklenip taşıyan bulutlara yemin olsun ki! Denizlerden ağır ağır yüklerini yüklenip Allah'ın takdir buyurduğu bölgelere rahmet götürmek üzere yükselen bulutlara yemin olsun ki!

"İşi taksim eden, müdebbirat-ı emr olan, işi düzenleyen meleklere yemin olsun ki! Allah'ın emriyle Rabblerinden aldıkları görevlerini tastamam yerine getiren meleklere yemin olsun ki! Cenâb-ı Hakk'ın âlemin düzeni konusunda emir altına verdiği, memur kıldığı, işi yönetip idare eden meleklere yemin olsun ki! Allah'ın emriyle rüzgarları, yağmurları, rızıkları, ömürleri, zelzeleleri, dünyanın düzeniyle ilgili di-ğer işleri idare eden, icra eden meleklere yemin olsun ki!

Kolaylıkla akıp giden, yüzüp giden gemilere yemin olsun ki!"

Yemin olsun, yemin olsun, yemin olsun ki muhakkak size vaad edilen hiç tartışmasız doğrudur. Size vaadedilen, vaad olunduğunuz gerçektir. Vaad olunduğunuz mutlaka gerçekleşecektir. Kıyamet, ba's ve ceza olarak söz verilen size gelecektir. Size vaadedilen şey mut-laka gelecek, vaad olunduğunuz şeylerle mutlak sûrette karşı karşıya geleceksiniz.

Bu kadar yeminden sonra söylendiğine göre bizim bize vaa-dedilen kıyameti, kıyamet sonrası hesabı, kitabı hep aklımızda tutmamız, iki kaşımızın arasında tutmamız, kıyamet elde bir dememiz ve bir an bile unutmamamız gerekecektir.

Rabbimizin burada üzerine yemin ettiği, dikkatlerimizi üzerlerine yoğunlaştırmamızı istediği âyetlerinden rüzgarlar, bulutlar, gemiler, melekler, göklerde ve yerde egemen olan Allah'ın ordularıdır. Tüm bu varlıklar boyunlarındaki ipleri elinde olan Allah'ın emriyle, Allah'ın koyduğu yasayla akıp giderler. Hepsi de Allah'ın emrine boyun büküp teslim olmuşturlar. Onlar asla Rabblerinin, sahiplerinin, yaratıcılarının yasalarına itiraz etmez, karşı gelmezler. Rabblerinin kendilerine seçip belirlediği yörüngelerinin dışına çıkmazlar. Bugün böyle oldukları gibi yarın da bu böyle olacaktır. Bir gün gelecek ki bu arz da, bu dünya da, içinde olanlar da, gökler de, göklerde olanlar da Rabblerinin ölüm yasasına karşı gelemeyeceklerdir. Bu varlıklar içinde farklı bir varlık olan, Rabbleri tarafından kendilerine yeryüzünde özgür bir irade verilen insanlar da Rabblerinin ölüm yasasına karşı gelemeyecek. Hayatları bitecek, ömürleri, varlıkları ve dünyaları bitecek. Hepsi de Rable-rinin emriyle ölecek, sonra tekrar dirilecek, sonra yaşadıkları bir dünyanın hesabına çekilecekler. Kimse Allah yasasına karşı gelemeyecek. Kimse kaçıp kurtulamayacak. Kesinlikle bilesiniz ki:

"Muhakkak ki din gerçekleşecektir. Muhakkak ki kıyamet, âhi-ret, hesap, kitap, cennet, cehennem mutlak sûrette gerçekleşecektir. Mutlak sûrette vaki olacaktır. Mutlak sûrette Allah'ın vaadi gerçekleşecektir. Muhakkak ki sizler ölümünüzden sonra hesaba çekilmek ü-zere, yaptıklarınızın, yaşadığınız hayatın hesabını ödemek, faturasıyla karşı karşıya gelmek üzere tekrar dirileceksiniz. Artık güvendiğiniz dünya bitecek. Dayandığınız hayat ölümle son bulacak. Bir gün ölecek ve dirileceksiniz. Size vaad edilenlerle karşı karşıya geleceksiniz. Size vaadedilen diriliş, haşr, neşr, mizan, hesap, kitap, cennet, cehennemle karşı karşıya geleceksiniz. Kim engel olabilir buna? Kim önüne geçebilir Allah yasasının önüne? Kim değiştirebilir Allah takdirini?" buyurduktan sonra Rabbimiz şöyle buyurur:

7-8. "İçinde yörüngeler bulunan göğe andolsun ki, ey inkârcılar, siz şüphesiz aykırı görüştesiniz."

Binası sağlam olan, yapısı, dokunuşu en güzel, en düzgün bir şekilde yapılandırılmış caddeler, yollar, yörüngeler sahibi semâya da yemin olsun ki.! Rabbimiz, semâ için de yollardan söz ediyor. Halbuki biz yollar, caddeler sahibi olarak yeryüzünü biliriz. Biz kıtalar sahibi olarak yeryüzünü tanırız, ama bakın Rabbimiz göklerin de kıtalar, ge-zegenler sahibi olduğunu anlatıyor. Elbette O'nun bilgisi olmadan biz gökyüzünü nereden tanıyabiliriz? Gökleri ancak onun sahibinin bilgileriyle bilebiliriz. Âlem ancak O'nun bilgileriyle bizim gözümüzün önündedir.

Onun bilgisi olmadan semalara ulaşmamız mümkün değildir. Bakın Rabbimiz uçsuz bucaksız gökleri gözümüzün önüne seriyor.

Yıldızlarıyla, galaksileriyle, yollar, kıtalar, yörüngeler sahibi se-mâya yemin olsun ki, siz farklı farklı görüşlerde, farklı farklı ifadelerdesiniz. Sözleriniz, inanışlarınız, düşünceleriniz birbirini tutmuyor. Ki-miniz göklerin ve yerin sahibi, göklere ve yere egemen olarak Allah'ı kabul ediyor, kiminiz göklere ve yere egemen başka Rabbler, başka ilâhlar kabul ediyorsunuz. Kiminiz yaşadığınız bu hayatın sonunda dirilip hesaba çekileceğiniz kıyamet gününe inanıyor, kiminiz reddediyorsunuz. Kiminiz dilinizle inanıyor, hayatıyla, hayat programıyla reddediyor, kiminiz hem diliyle hem amelleriyle reddediyor. Kiminiz hayatı, ölümü, ölüm ötesini Allah bilgileriyle değerlendiriyor, Allah'ın değer yargılarına teslim olup bu dünyada öyle bir hayat yaşıyor, kiminiz Allah bilgilerini reddederek, Allah'ın değer yargılarını göz ardı ederek kendi hevâ ve hevesleri, kendi değer yargılarıyla bir hayat yaşıyor. Kiminiz bu dünyada ölümsüzlüğe bina edilmiş bir hayat programı takip ederken, kiminiz her an ölüverecekmiş gibi bir hayattan ya-na tavır belirliyorsunuz. Kiminiz dirilişi reddederek çok rahat bir hayat yaşarken, kiminiz kıyameti iki kaşının arasında hissederek tir tir titremektesiniz. Kiminiz Allah'ın örnek kul, model insan olarak gönderdiği Peygambere iman edip onun örneklediği bir hayatı yaşamaya koşarken, kiminiz ona şair, kahin, sihirbaz diyorsunuz. Kiminiz rahmeti bol olan Rabbinizin rahmeti gereği size gönderdiği kitabına iman ediyor, hayatını onunla düzenleme kavgası veriyor, kiminiz Allah kitabını reddediyor… İnsanlar hak bilgiye, kitap bilgisine, Allah bilgisine müracaat etmezlerse elbette böyle farklı farklı düşüncelere sahip olacaklardır.

9. "Bundan, dönebilecek kimseler döndürülür."

Ondan çevrilen çevrilir. Mutlak sûrette gerçekleşecek olan kı-yametten, kıyametin hesabından, kitabından ancak Allah'ın hak bilgisinden, vahiyden yüz çeviren kâfirler, kitaptan habersiz yaşayanlar çevrilirler. Ya da tüm bu ihtilaflardan, bu farklı görüşlerden ancak Allah bilgisine yönelenler, vahiyden nasiplenenler çevrilip hakkı bulabilirler. Ancak Allah'ın kendilerine hidâyet buyurduğu kimseler bu sapık anlayışlardan dönüp hakka iman eder. Kim de Allah'ın kitabına inan-maz, Allah'ın elçisini reddederse, elbette o kimse bu kitabın hidâyetinden, bu kitabın yol gösterisinden mahrum bırakılacaktır.

10-11. "Yalancılığı itiyat edinenlerin, bilgisizliğe saplanıp kalanların canları çıksın!"

"Yok olsun o yalancılar. Kahrolsun o Allah bilgisini, Allah hidâyetini bir kenara bırakarak kendi tahminlerini, kendi hevâ ve heveslerini ileri sürenler…" Tercihlerini. Allah kitabından yana kullanmayarak, kitabın hidâyetinden mahrum

bırakılan nasipsizleri Allah kahretsin. Zaten kahrolmaya lâyık olanlar onlardır. Çünkü Allah bilgisini, peygamber bilgisini diskalifiye ederek kendi tahminleriyle, kendi ümniye-leriyle bilgisizce bir hayatı yaşayarak hem dünyalarını hem de âhiretlerini mahvetmişlerdir. Vahye müracaat etmedikleri, kitaba ve peygambere kulak vermedikleri için çeşit çeşit fikirlerin peşinde kendi hevâlarını putlaştırmış ve haktan çevrilmişlerdir. Kesin bilgiden mahrum oldukları için hayatları, dünyaları hep şüphe ve tereddütlere bina edilmiştir. Şüphecidirler, zancıdırlar. Amelleri, bilgileri kitabî değildir, kitaba dayanmaz. "Zannediyorum bu böyledir!" der ve böylece zan üzerine yürürler. Zanla amel ederler. İşleri sadece boş bir zandır bunların.

Onlar bilgisizlik içinde, karanlıklar, yanılgılar içinde sarhoşça bir hayat süren kimselerdir. Dünyayı, hayatı, âhireti, gökleri, yerleri, ölümü, kıyameti, haşri, hesabı, cenneti, cehennemi, Allah'ı, kitabı, peygamberi bilmezler. Allah bilgisinden mahrum oldukları için hiçbir şey bilmezler. Bu dünyada bilgisizlik, cehalet onların tek vasfıdır. Allah'tan habersiz yaşadıkları bu dünya hayatı onları sarhoş etmiştir. Ne yaptıklarını, ne ettiklerini bilmez bir şekilde yaşarlar.

Halbuki bu dünyanın sahibi, bu hayatın sahibi olan Allah, yarattığı kullarını bilgiyle karşı karşıya getirmiştir. İnsanı gözü kör, kalbi kör, kulağı sağır yaratmamıştır; ona gören göz, hisseden kalp, duyan kulak vermiş, hem kendisine sunduğu âyetlerine, bilgilerine mutabakat edebilecek bir özellikte yaratmış, hem de kendisine mutlak doğru bilgisini sunmuştur. İşte bu yaratılış özelliğini kullanarak Rabblerinin apaçık bilgilerine müracaat eden mü'minler aydınlık bir dünyanın insanları olurlarken, hayatı bu Allah bilgisiyle yorumlayıp değerlendirirlerken, beri tarafta vahyi yalanlayanlar, Allah bilgisine değer vermeyenler böyle değillerdir.

Bu kâfirler kendi kendilerine oluşturdukları bilgilerle, kendi hevâ ve heveslerinden kaynaklanan vahye karşı bağlandıkları düşüncelerle, peygambere karşı savundukları hayat programlarıyla, Allah'a karşı tapındıkları sistemleriyle sarhoş olmuş, fıtratları bozulmuştur. Halbuki Allah'ın yarattığı fıtrat vahiyle özdeşti. Allah'ın yoğurduğu fıt-rat, peygamber, kitap gerçeğiyle uyuşacaktı. Ama onlar bunu reddet-miş, fıtratlarıyla çatışma içine girmişlerdir. Varlıklarının kabul etmediği, fıtratlarının uyuşmadığı, bedenlerinin, organlarının kabullenip hazmetmediği içkilerden çok daha tesirli olan bu bilgilerle sarhoş bir hayat yaşıyorlar.

12. "İşlerin karşılık göreceği günün zamanını sorarlar."

O sarhoşlar, o bilgisizler, vahiy kaçkınları soruyorlar. "Din günü ne zamanmış? Kıyamet ne zamanmış? Âhiret ne zaman gelecekmiş? Ne zaman sorguya çekilecekmişiz? Ne zaman karşılaşacakmışız onunla? Şu sözünü ettiğiniz

sûra ne zaman üflenecek? Bu hayat ne zaman bitecek? Dünya üzerindekiler ne zaman yok olacak? Ölüm sonrası insanlar ne zaman dirilecekler? Ne zaman bütün bunlar?" diye soruyorlar. "Hani varsa niye gelmiyor ya?" diyerek güya peygamberle, peygamber yolunun yolcularıyla alay ediyorlar. Bunların samimiyetle öğrenmek ve amele yönelmek dertleri yok. Böyle bir niyetle soru soranlara en münasip cevabı da bakın Rabbimiz şöylece veriyor:

13. "O, kendilerinin ateşte azap görecekleri gündür."

O gün onlar ateşin üzerinde imtihana tabi tutulacaklar. Ateş üzerinde tutulup eritilecekler. İşte böyle alaylı soru soranlara verilen en güzel cevap… Çünkü âhiret gününe, âhiret gününün hesabına, ki-tabına inanan bir mü'min için âhiretin gerçekleşeceği zamanın, tarihin, ayın, günün bilinmesi, ne zaman olduğu önemli değildir. Mü'min onun zamanını bilmekle o güne inanacak değildir, zaten inanmaktadır. Ya da onun zamanının, tarihinin belirlenmesi sonucunda bir kâfir de ona iman edecek değildir.

Böyle bir alaya verilen cevap budur. Onlar o gün ateşin üzerinde erimeye, tükenmeye mahkum olacaklar. O gün ateşin yiyeceği, ateş azabının kurbanı olurlar... O gün hayatlarının, amellerinin, bilgisizliklerinin, alaylarının, sorgulamalarının, isyanlarının karşılığı olarak ateşte kebap gibi pişirilirler. O gün onlara şöyle denir:

14. "Onlara: "Azabınızı tadın; işte acele beklediğiniz bu idi" denir."

O gün onlara, "haydi tadın azabı," denir. "Tadın imtihanınızı, tadın fitnenizi, tadın yalanlamanızın karşılığını, tadın vahiyden uzak hayatınızın bedelini, tadın Allah bilgisine sırt dönerek kendi kendinize oluşturduğunuz bilgilerinizin, düşüncelerinizin yanılgısını. İmanınızın hatasını tadın. Tadın dünyada dünyanın sahibinin hayat programına alternatif geliştirdiğiniz hayat programınızın faturasını. Tadın vahyin bugünle alâkalı uyarılarına kulak vermeyerek dünyada güvenlik içinde bulunuşunuzun sonucunu. Fitnenizi tadın bakalım. Bakın bakalım na-sılmış bu azap? Bakın bakalım kurtuluş var mıymış bu azaptan? Çıkış var mıymış alaya aldığınız bu cehennemden? Dünyadayken hiç inan-mıyordunuz. "Zannediyoruz ki böyle bir şey olmaz" diyordunuz. Hiç ummuyor, hiç beklemiyordunuz bu sonucu. Haydi bakın bakalım kurtulabilecek misiniz? Yoksa hiç çıkmamacasına bu ateş azabının içinde mi kalacaksınız?"

İşte o dünyadayken acele edip durduğunuz buydu. "Hani nerde kaldı bu kıyamet? Nerde kaldı bu hesap-kitap?" diye acele istediğiniz buydu. Acele ediyordunuz, "haydi ne gelecekse gelsin de görelim" diyordunuz. "Hani o din günü? Hani o diriliş günü? Hani o ateş? Hani o cennet? Hani o cehennem?" diyordunuz. Aslında bunu dillerinizle söylüyordunuz. Aslında iman etmek, hayatı

bu imanla düzenlemek ve o günü kazanmak üzere bir aceleden yana değildiniz. Dünyada Rabbinizin âyetlerinden gafil olarak ölümün, âhiretin, hesabın, ki-tabın değil de başka şeylerin acelecisiydiniz. Paranın, pulun, makamın acelecisi olarak, günâhlara batmış kimseler olarak yaşadığınız hayatın karşılığı olarak kendinizi bekleyen azabın, ateşin acelecisiydiniz. Yaşadığınız hayatla sanki, "gelsin bakalım, ne gelecekse gelsin de görelim" diyordunuz. "Ey peygamber ve ey peygamber yolunun yolcuları! Hani şu bahsettiğiniz, azap nerde kaldı? Hani nerede o?" diyerek alaylı bir biçimde azabınıza acele istiyordunuz. İşte buyurun o acele isteyip durduğunuz azap gözünüzün önündedir. Şu anda bizzat o ateşin üzerindesiniz. Artık yalanlayabilirseniz yalanlayın onu. Alay edebilirseniz alaya alın."

Kıyamet gününe inanmayanlara, âhiret günü konusunda şüphe içinde olanlara, "hani nerede kaldı bu ya? Niye gelmiyor bu âhiret? Neden gelmiyor bu sözünü ettiğiniz hesap-kitap günü?" diye alay ederek onun çabucak gelmesini arzu edenlere verilebilecek en güzel cevap işte budur. Gerçekten âhireti yok farz ederek bir hayat yaşayanlara verilebilecek en acı cevap budur. Allah'ın bu âyetlerini duyduğu halde duymamış gibi davrananlara, ya da Allah'ın bu âyetlerini duymaya yanaşmayanlara ne büyük bir uyarı değil mi? Aklı başında olan bir adamın duyduğu bu Allah âyetlerine karşı dünyada vurdumduymaz davranması, ilgisiz kalması ve hayatını bir cehalet üzerine bina etmesi gerçekten çok garip.

Kâfirler işte böyle dilleriyle alay ederek onu acilen istemeye çalıştıkları gibi, yaşantılarıyla, hayatlarıyla da onu acele istediklerini ortaya koyuyorlardı. İşledikleri küfürleriyle, zulümleriyle, haksızlıklarıyla, yeryüzünde işledikleri suçlarla düzeni, dengeyi, adaleti bozarak, yeryüzünde Allah'ın koyduğu yasaları ihlâl ederek fiilen kıyametin kopmasını ve bir an evvel tıraşlarının önlerine inmesini, hak ettikleri azabı boylamalarını istemekteydiler de, Allah onları beklediklerini karşı karşıya getiriverdi.

15-16. "Doğrusu, Allah'a karşı gelmekten sakınanlar, Rabblerinin kendilerine verdiğini almış olarak bahçelerde ve pınar başlarındadırlar. Çünkü onlar bundan önce iyi davrananlardı."

Muttakîler, Allah'la yol bulanlar, Allah'ın âyetleriyle hareket edenler, Allah bilgisiyle bilgilenenler, hayatlarını Allah için yaşayanlar onlardan farklıdırlar o gün. Onlar Allah'ın kendileri için hazırladığı ağırlama cennetlerinde, pınar başlarında, pınarların arasındadırlar. Ötekiler için ebedî, ölümsüz olan cehenneme, cehennem azabına karşılık ölümsüz bir cennet de bunlar içindir. İnkar edenlerin, yalanlayanların, alay edenlerin, yok farz ederek yaşayanların karşısında kabul

edenlerin, tasdik edenlerin, bekleyenlerin, hazırlık yapanlarındır bu cennet. Dünya hayatını o dünyanın, o hayatın sahibinin vahyiyle, bilgileriyle yorumlayan, o dünyanın sahibine kulluk eden, O'nun elçisinin pratikte gösterdiği örnek hayatı yaşayan, cennet ve cehennem bilinciyle yaşayan, cenneti kazanmak ve cehennemden kurtulmak he-yecanıyla, imanıyla bir hayat yaşayanlara işte cennet, işte pınarlar ve işte ölümsüz bir hayat… İşte dünyanın, hayatın sahibinin kendi bilgisiyle bir dünya yaşayanlara gözlerin görmediği, kulakların duymadığı, akıl ve hayallerin bile ihata edemeyeceği bir ölümsüzlük yurdu…

Rablerinin kendilerine verdiklerini alanlardır onlar. Rableri ken-dilerine ne vermişse alırlar. Hiçbir şey eksik edilmez onlar için. Akıllarına, hayallerine gelmedik nîmetler var onlar için. Bildikleri, bilmedikleri her tür nîmetler onlar içindir. Memnuniyetle alacaklar bu nîmetleri, seve seve, büyük bir iştah ve arzuyla kabullenecekler. Dünyada Rab-blerini razı edenler, Rabblerinden, Rabblerinin âyetlerinden, Rable-rinin hayat programından, Rabblerine kulluktan razı olarak, Rableri-nin istediği hayattan razı olarak Rabblerini razı edenler, o gün orada Rabbleri tarafından razı edilecekler. Çünkü:

"Zaten onlar daha önce de muhsindiler." Bunlar daha önce dünyadayken de muhsindiler. Dünyadayken de Rabblerini görürcesine O'na kulluk ediyorlardı. Onlar dünyada Rabblerini görmedikleri halde bir ömür boyunca sürekli Rabblerinin kendilerini gördüğünün, Rabblerinin murâkabesi altında olduklarının şuuruyla, imanıyla, bilinciyle, titizliğiyle O'na kulluk ediyorlardı. Rabblerinin iyi dediği, Rab-lerinin razı olduğu, Rabblerinin istediği bir hayatı yaşıyorlardı. Muhsin davranıyorlardı. Analarına, babalarına, akrabalarına, yetimlere, öksüzlere, miskinlere, Müslüman kardeşlerine karşı Rablerinin istediği gibi davranıyorlardı. Kâfirlere, Allah düşmanlarına bile muhsin davranıp onları cennete kazandırmanın kavgası içine giriyorlardı. Onların cehenneme gidişlerine engel olabilmek için gerekirse canlarını bile fedâ ediyorlardı. Allah için hem kendilerini hem de başkalarını düşünüyorlardı.

17. "Onlar, geceleri az uyuyanlardı."

Onlar gece boyunca çok az uyurlardı. Âhiret endişesiyle, hesap-kitap korkusuyla gözlerine uyku girmezdi. Geceleri çok az uyur, seher vakitlerinde uyanık olur, Rabblerine yalvarır, Rabblerinden mağfiret dilerlerdi. İşte muttakîlerin, işte cennete gidecek Müslümanların özellikleri bunlardır.

Rabbimiz bu âyetinde ve kitabımızın başka âyetlerinde, meselâ Secde, Müzzemmil sûresinde geceye dikkatimizi çekmektedir. Çünkü gecenin apayrı bir yeri vardır. Gece, Rabble buluşma anıdır. "Mü'minler gece Rabbleriyle buluşma,

Rabblerini zikretme ve O'nun âyetleriyle beraber olma, O'nun huzurunda secdelere kapanma adına uykularını terk ederek kalkarlar," diyor. Rableri hatırına sıcak yataklarını terk ederler, yanlarını yattıkları yerden ayırır, uykularını bölerler. Demek ki bizim yanımız yataklara yapışık ki onun için gece kalkamı-yoruz. Demek ki yatağı seviyoruz da onun için gece namazımız yok.

Muttakîlerden, cennetliklerden olmak istiyorsak Rabbimizin bu âyetlerine çok iyi kulak vermek zorundayız. Yatsı namazını kıldıktan sonra hemen yatmak ve gecenin yarısında, gecenin sonlarına doğru uyanmak ve Rabbimizle, Rabbimizin âyetleriyle, Rabbimizin zikriyle beraber olmak zorundayız. Bu âyetleri duyduktan sonra artık gece yarılarına kadar şeytan vahiyleriyle, kanalizasyonlarla vakit öldürerek, şeytan vahiylerinin programlarına mahkum olarak, ya da lüzumsuz konuşmaların peşine düşerek, bırakın gece kalkmayı sabah namazına bile zor kalkacak bir durumdan kendimizi uzaklaştırmak zorundayız.

Bizi muttakîlerden kılacak, bizi cennete götürecek bu âyetler üzerinde çok ciddi düşünmek zorundayız. Allah için gelin okuduğumuz bu âyetleri hikâye cinsinden, gönül eğlendirme cinsinden değil de amel etmek üzere okuyup, uygulamaya koyalım. Gelin Allah için bunları sadece okumuş olmak için, konuşmuş olmak için gündeme getirmeyelim. Sadece dinlemiş olmak için dinlemeyelim. Eğer Rab-bimizin bu beyanlarıyla cenneti duymuşsak, cennet varsa, cennette pınarlar varsa, akla, hayale gelmedik her tür nîmet oradaysa ve eğer bizim de o cennete ihtiyacımız, arzumuz varsa ve bunu elde edebilmek için de Rabbimiz bize bu görevleri yüklüyorsa, o zaman bunun bilincinde olmak zorunda olduğumuzu unutmayalım.

Yatsı namazını kılar kılmaz, hemen hiçbir şeyle meşgul olmadan yatalım, erkenden yatalım ve seher vaktinde kalkalım. Bunu becermeye çalışalım. Örneğimiz, önderimiz nasıl yapmışsa öylece yapmaya çalışalım. Tıpkı onun gibi gecenin yarısından sonra, gecenin sonlarına doğru kalkıp Rabbimizle beraber olalım. Rabbimizin zikriyle, Rabbimizin kitabıyla, Rabbimizin namazıyla beraber olma amellerini gerçekleştirelim. Seherlerde, Rabbimizin rahmet kapılarının açık olduğu o saatlerde, Rabbimizin kendisinden mağfiret isteyenlere mutlaka mağfiretini vaad ettiği o mübârek anlarda Rabbimize dua edip ya-karmaya çalışalım.

Bunu becerdiğimiz zaman, gece kalkıp Rabbimizle, Rabbimi-zin âyetleriyle beraber olabildiğimiz zaman, gündüzün bize bir sürü âyetler açacağını, gece birlikte olduğumuz, okuyup anlamaya çalıştığımız âyetleri gündüzün pratik hayatta

uygulamak zorunda olduğumuzu düşünelim ve böylece Rabbimizin bize vaad ettiği cenneti yakalamaya çalışalım inşallah.

18. "Seher vakitlerinde bağışlanma dilerlerdi."

"Bir de seherlerde müstağfirîndi onlar." Seherlerde istiğfar ederlerdi. Seher vakti gecenin son üçte biri, gecenin devrini tamamlayıp bitmeye başladığı dönemde, yani takriben saat 3-5 arası gecenin sükûnete erdiği dönemde, gecenin en sakin olduğu dönemde kalkıp Rabblerine istiğfar ederlerdi onlar. Kalkarlar, yanlarındaki ehillerini, yatak arkadaşlarını ve çocuklarını da uyandırıp Kur'an okur, namaz kılar ve Rabbleriyle buluşmaya çalışırlardı. Rabblerinin rahmetiyle tecelli ettiği o mübârek seherlerde sevgilileriyle beraber olmaya çalışırlardı. Rabblerinin büyüklüğünü, yüceliğini ve kendilerinin de küçüklüğünü, acizliğini anlayarak O'na istiğfarda bulunurlar, Allah karşısında eksikliklerini, kusurlarını anlayıp, "ya Rabbi biz sana senin istediğin kulluğu beceremedik," derlerdi.

Ya da, "ya Rabbi bize yüklenen emirler konusunda bir kusurumuz, bir eksiğimiz, bir yanlışımız olmuşsa, Rabbimiz olarak, sahibimiz olarak senin bizden istediklerini yerine getirirken bir ihmalimiz olmuşsa, emri verenin yüceliğine, azametine yakışmayan bir hareketimiz, bir zaafımız olmuşsa, Senden istiğfarda bulunup o kusurlarımızın affedilmesini, o eksiklerimizin örtülmesini diliyoruz." Veya, "ya Rabbi, bizler gücümüz nispetinde sana kulluk yapmaya çalışıyoruz, ama sen bizim Rabbimiz olarak her şeyin en güzeline, en mükemmeline lâyık olduğun halde eğer bizim yaptıklarımız sana lâyık değilse kusurumuza bakmayıver! Eksiklerimizi, kusurlarımızı görmeyiver ya Rabbi! Yaptıklarımızı tam kabul ediver ya Rabbi!" derlerdi.

19. "Onların mallarında isteyen ve isteyemeyenler için bir hak vardı, onu hak sahiplerine verirlerdi."

"Yine o muttakîler öyle kimseler ki, onların mallarında isteyen ve edebinden, hayâsından, iffetinden isteyemeyen fakirler için bir hak vardır. Onlar kendi mallarında sâil ve mahrum için hak bulunduğunu kabullenen ve bu kabulün gereğini yerine getiren insanlardı," diyor Rabbimiz. Anladınız değil mi? Yani isteyen ve isteyemeyecek durumda olanlar için mallarında hak bulunanlar, bu hakkın bulunduğuna iman edenlerdi onlar. Dilenebilen, dilenemeyen, isteyebilen, isteyemeyen, soran, soramayacak olan insanların kendi malında belli bir hakkının olduğuna inanan kimseydi onlar. Cebindeki, kasasındaki, kesesindeki, dükkanındakilerin tamamının kendisine ait olmadığına, Allah'ın bunları sadece

kendisi için harcanmak üzere vermediğine, onlarda kendisinden başka kimselerin de hakkı olduğuna inanıyor ve Allah kullarına harcamada bulunuyorlardı.

Dikkat ederseniz bundan önceki sayılan iki özellik bireysel, ferdî bir hareketti. Gece az uyumak, kalkıp Allah'ı zikretmek ve istiğfarda bulunmak muttakîlerin bireysel bir hareketiydi. Yani mü'minler gece yalnız da olsalar kalkacaklar Rabblerine istiğfarda bulunacaklardı. Bunu tek başımıza da yapabileceğiz, ama bakın burada istenen üçüncü özellik birileriyle birlikte olmamızı gerektirecek. Önceki bireysel bir kulluk iken, bu toplumsal bir kulluğu anlatır. Yani gece uykusunu bölerek kalkıp Allah'ı zikretmek için kitabıyla birlikte olan bir Müslüman, elbette gündüz o okuduklarını uygulama sahası arayacaktır. İşte gece okuyup bilincine erdiği âyetleri uygulama sahası ararken de mü'minin karşısına isteyenler-istemeyenler, fakirler, yetimler, kadınlar-erkekler çıkacak. İşte Müslüman, gece Allah'tan aldığı vahiyleri, Allah'tan aldığı bilgileri onlarla paylaşma, onlara duyurma kavgası vererek Allah için bir fedâkârlık örneği sergileyecektir.

Öyle değil mi? Onun gece vahiy alıcı olarak diğer insanlardan farkı olmayacak mı? Elbette gece Rabbi ile beraber olan, Rabbinin kitabıyla, Rabbinin âyetleriyle birlikte olan Müslüman vahiyden uzak kalıp şeytan vahiyleriyle beraber olan insanlardan farklı olarak, tek dert olarak para kazanmayı düşünmeyecektir. O Müslüman gündüz vakti daha önce kazandığı paralarını Allah yolunda Allah kullarına harcayarak cennete gidişin hesabını yapacaktır. Elbette vahiyle beraber olan, hareketlerini vahiyle belirleyen bir Müslüman, kendisini çevresindeki vesvesecilerin kendisine ilka ettiği bir düşünceyle, "bu para bana yetmez, üç günlük ömre altı günlük rızık lazımdır, daha fazla, daha fazla kazanmalıyım, daha fazla kazanıp Rabbimin rızasına ve cennetine ulaşmanın imkânını elde edeyim" diye bir düşünceye kapılmayacaktır. Şeytan vahiylerinin etkisi altında kalmayacaktır. O şunun derdinde olacaktır: "Elimdeki mallarımı, birikimlerimi Allah yolunda nasıl harcayabilirim?" Eğer bizler de böyle yaşarsak kesinlikle bilelim ki bizler de muttakîlerden olacak ve Rabbimizin cennetine gitme imkânı bulabileceğiz.

20-21. "Kesin olarak inananlara, yeryüzünde ve kendi içinizde Allah'ın varlığına nice deliller vardır; gör-mez misiniz?"

Yakîn sahibi, kesin bir bilgiyle iman edecek olanlar için, yeryüzünde de, nefislerinizde de, enfüste de, âfâkta da âyetler vardır. Allah'ın varlığına, Allah'ın dinine, kıyametin kopacağına, kıyamet sonrası hesabın, kitabın gerçekleşeceğine, mutlak gerçekleşecek olan kıyamete iman edenlerle etmeyenlerin, hayatlarını Allah için yaşayanlarla yaşamayanların sonuçlarının farklı olacağını gösteren âyetler vardır. Göklerde ve yerde egemen olan Allah'ın gücünü, kudretini, azametini,

rubûbiyet ve ulûhiyetini gösteren deliller vardır. Hem kendi nefislerinizde hem de dış dünyanızda âyetler vardır.

Rabbimiz bizi hem kendi nefislerimize, bedenimize, organlarımıza, ruhumuza hem de dış dünyamıza gözümüzü açmamızı, âyetlerini gözlemlememizi istiyor. Rabbimizin âyetleri üzerinde aklımızı, düşüncemizi yoğunlaştırmamızı istiyor. Yaratılışımız, yaratılış sonrası evrelerimiz, kalbimiz, ruhumuz, bedenimiz, organlarımız, aklımız, idrakimiz, dilimiz, gözümüz, kulağımız, kemiklerimiz, eklemlerimiz her biri birer âyettir. Semâ âyet, arz âyet, ay, yıldızlar, güneş, bulut, yağmur, hayvanlar, bitkiler, kısacası yeryüzündeki her şey bir âyettir. Her şey bize Rabbimizi anlatan birer âyettir.

Bizler şu anda elimizdeki Kitabın âyetleriyle beraber olabilir, bu Kitabın âyetlerini tanıma imkânı bulabilirsek işte o zaman ancak kendimizdeki, enfüsümüzdeki ve âfâktaki, gökler ve yerdeki âyetleri görebilmemiz mümkün olacaktır. Şu kitabın işitsel âyetleriyle beraber olmayanlar asla öteki âyetleri göremeyecek ve anlayamayacaktır. Öyleyse bu kitabı elimize alacağız, elimizin, ayağımızın, kulağımızın, yıldızların, ayın, güneşin, dağların, taşların birer âyet olduğunu okuyacağız, anlayacağız ki ondan sonra bu âyetler üzerinde ciddi ciddi düşünebilme imkânına sahip olabilelim.

Eğer şu kitapla beraber olmaz, Kur'an'ı okumaya devam et-mezsek o zaman bu âyetler bize asla görünmeyecektir. Allah'ın şu kitabından mahrum kalıp ta Rabbimizin öteki âyetlerini göremeyince de başka âyetler görmeye, başka âyetler üzerinde kafa yorup düşünmeye başlayacağız. O zaman başka âyetler bizim gündemimizi oluşturmaya başlayacaktır. Hangi âyetler? Kendimizin ortaya çıkardığı âyetler, kendimizin oluşturduğu, bizim gibilerin oluşturduğu âyetler gündemimizi dolduracaktır. Atlar, arabalar, bilgisayarlar, gemiler, uçaklar, silâhlar, uydular, denizaltılar, deniz üstüler, bombalar, insan âyetleri, insanların âyetleri… Allah korusun, insan Allah'ın şu âyetlerinden yüz çevirip de kendi âyetlerini, kendi putlarını yapıp onların karşısına geçtikten sonra, onlara hamd etmeye, onları dile getirmeye, onlarla övünmeye başladı mı, artık Allah'ın âyetlerini görme ihtiyacı da hissetmeyecektir.

İşte görüyoruz kâfirler tüm bu âyetleri kapatıyor, gündeme ge-tirmiyor, örtüyorlar, örtbas ediyor, kamufle ediyor ve kendi âyetlerini gündeme getirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorlar. Korkunç bir gelişme, müthiş bir gelişme, müthiş bir buluş, gökyüzüne çıkıyoruz, yeryüzüne iniyoruz sihirbazlık numaralarıyla insanlığın gözlerini büyülemeye çalışıyorlar. Böylece Allah'ın gerçek âyetleri gündemden düşürülmüş, şeytan âyetleri her tarafı kaplamış ve

sonunda da insanlar kendi kendilerine ibadet eder olmuşlar. Kutsiyet insana ait olmuş, üstünlük insana izâfe edilir olmuş.

"Bütün bu âyetlerde yakîn sahibi mü'minler için ibretler vardır," diyor Rabbimiz. Bu âyetler sadece mü'minleri ilgilendirir. Bu âyetleri okuyup, onlarla beraber olup, onlar üzerinde derin derin düşünüp ib-ret alarak bu âyetlerin sahibine kulluğa yönelenler ancak mü'minler-dir.

Bu âyetler bize yol gösteriyor, hedef belirliyor. Bizler Allah'ın âyetlerini yakîn bilgi haline getirmek zorundayız. Allah'ın âyetleriyle yakîne ulaşmak zorundayız. İnanacağız, sonra da bu imanlarımızı ya-kîn haline getireceğiz. Yani imanlarınız aktif olacak ve bizi harekete geçirecek. Âyetler, bu âyetlerin yaratıcısı konusundaki bilgimiz bizi imana ve teslimiyete sürükleyici, itici olacaktır. Bu âyetleri hem aklımıza, hem de hayatımıza hakim kılmaya çalışacağız. Rabbimiz bu âyetlerin peşini bırakmamamızı, sürekli onları izlememizi, sürekli onlarla beraber olmamızı istiyor bizden. Gözlerimiz sürekli bu âyetleri izleyecek, gönüllerimiz sürekli bu âyetlerin peşinde olacak ve hayatımızı bu hak âyetlerle düzenleme savaşı içinde olacağız. Bir an bile bu âyetlerden gafil olmayacağız. Gerek şu kitabın âyetlerinden, gerek enfüsümüzdeki, gerekse âfâktaki âyetlerden.

22. "Rızkınız da, size söz verilen azap da yukarıdan gelir."

Sizin rızkınız da, vaad olunduğunuz da semâdadır. Bu sefer de Rabbimiz semâ âyetlerine, semâya dikkatlerimizi çekiyor. Bakın semâ âyetlerine, rızkınız oradan gelmektedir. Rabbimizin gökten indirdiği rızıklarda da sizin için âyetler vardır. İnsanın evlâdı, hanımı, kocası, yiyip-içtiği, giyip eskittiği ve yeryüzünde tükettiği her şey bir rızıktır. İman da bir rızıktır, hidâyet de bir rızıktır, Kitap ve peygamber de birer rızıktır. Gökten indirdiği yağmurlarla ölümünden sonra arzı dirilttiği, yeryüzünde canlıları yarattığı gibi, yine aynen rızık olan kitabını indirmekle de yeryüzünde hayatı diriltmiştir Rabbimiz. Yeryüzüne canlılığı, diriliği getirmiştir.

Şu rızkınızı getiren, rızkınıza sebep olan yağmur âyetine bak-mıyor musunuz? Rabbinizin yağmur âyeti üzerinde hiç kafa yorup dü-şünmüyor musunuz? Bu yağmur âyeti sonunda şu anda elinizdeki nîmetlere nasıl ulaştığınızı hiç anlamıyor musunuz? Kendi ekip diktiklerinizi görürsünüz de, Allah'ın indirdiği yağmuru görmez misiniz? Ekip diktiklerinize Allah'ın nasıl hayat verdiğini düşünmüyor musunuz? Kendinizi putlaştırıp, kendi yaptıklarınızı gündeme getirip, "bu benim eserim, bu benim planım, benim ekimim, dikimim, bunu bu ka-fa yaptı, bunu bu eller dikti" dersiniz de, Allah'ın rahmet âyetini hiç gündeme getirmez

misiniz. Halbuki Rabbimiz gökten yağmur indirmeseydi ne yapabilirdiniz? Rabbimiz gökten rızkınızı indirmeseydi ne yapabilirdiniz?

Vaat olunduğunuz şeyler de göklerdedir. Vaad olunduğunuz kıyamet, haşr, neşr, terazi, mizan, hesap, kitap, sırat, cennet, cehennem, azap, mükâfat da göklerdedir. Tüm bunlar semavî kitaplarla ha-ber verilen, semâvî kitaplarla bilinen gerçeklerdir. Vahiy semâdandır, hayat programınız semâdandır.

23. "Göğün ve yerin Rabbine andolsun ki bu, sizin konuşmanız kadar kesin ve gerçektir."

Göklerde ve yerde egemen olan, göklerin ve yerin, göklerdekilerin ve yerdekilerin tümünün boyunlarındaki kulluk iplerinin ucu elinde olan, göklerdekilerin ve yerdekilerin kendisine teslim olup boyun büktükleri Rabblerine yemin olsun ki… Rabbimiz kendi rubûbiyetine yemin ederek diyor ki, andolsun ki bu gerçektir. Andolsun ki bu doğrudur. Ne doğrudur? Andolsun ki bu kitap gerçektir. Andolsun ki bu âyetler gerçektir. Allah'a andolsun ki bu Allah âyetleriyle size vaade-dilenler doğrudur. Kıyamet, âhiret, diriliş, hesap, kitap, cennet, cehennem doğrudur. Allah'a andolsun ki bu vahiy haktır. Aynen şu anda sizin konuştuğunuz gibi doğrudur. Yani sizin şu anda konuşmanız, söz söyleyebilmeniz ne kadar kesinse, konuşmalarınızdan nasıl şüphe etmiyorsanız, ondan daha kesin bilesiniz ki bu âyetler, bu âyetlerin size bildirdiği bu vaidler, bu tehditler, bu cennet, bu cehennem, bu sûre, bu Zâriyât, bu Tûr, bu Necm ve diğerleri de aynen gerçektir. Nasıl ki şu anda hiç birimiz konuşmalarımızdan şüphe etmiyor, konuşma yeteneğimizi inkâr etmiyorsak, Rabbimizin bu âyetlerini de asla inkâr etmeye hakkımız yoktur. Üstelik Rabbimiz bizzat kendi zatına, kendi rubûbiyetine yemin ederek bunların gerçek olduğunu anlatıyor.

Bundan sonraki âyetlerinde Rabbimiz bize tarihten bir haber sunacak. Bizi yediğimiz ekmekten, içtiğimiz sudan, teneffüs ettiğimiz havadan daha çok ilgilendiren, bize her şeyden daha çok lazım olan bir haber.

24. "Ey Muhammed! İbrahim'in ikram edilmiş konuklarının haberi sana geldi mi?"

"Peygamberim, sana İbrahim'in ağırlanan misafirlerinin haberi geldi mi? Ey peygamber yolunun yolcusu Müslümanlar, size İbrahim'in misafirlerinin haberi geldi mi? Haberdar oldunuz mu? Gündeme aldınız mı İbrahim'in misafirlerini? İlgilendiniz mi bu haberle?"

Genelde insanlar haber peşindedirler, haberleri kaçırmamaya çalışırlar. Günümüzde insanlar arasında çok kötü bir şekilde oluştu bu. Ama işin garibi şeytan

vahiylerinin haberleriyle ilgilenen insanlar, zerre kadar Allah vahyiyle, Allah haberleriyle ilgilenmiyorlar. İsterseniz kendi kendimizi bir sorgulayalım. Zâriyât sûresinin şu haberleri bu güne kadar size hiç geldi mi? Eğer bizler Rabbimizin bu kitabını elimize almaz, Rabbimizin bu haberleriyle ilgilenmez ve şeytan vahiylerinin haber programlarından kendimizi alamazsak kesinlikle bilelim ki kıyamete kadar Allah'ın bu haberlerine ulaşamayacağız. Keşke insanlar kendilerine lazım olmayan haberler peşinde koşacaklarına ger-çekten kendilerine lazım olan haberlere yönelebilselerdi. Tamam, Al-lah insana beş duyu vermiştir, merak vermiştir. Haberdar olmak zorundadır insan. Ama bunları yönlendirecek, hayra kanalize edecek, kontrol edecek akıl da vermiştir Rabbimiz. Keşke insanlar hayvanlar gibi bunları kontrolsüz olarak kullanacaklarına insan gibi kullanmayı becerebilmiş olsalardı.

Kur'an'ın dışındaki haberlere ne kadar zaman ayırırsanız ayırın, ama mutlaka Kur'an'a zaman ayırın! Beş saat televizyon okumak, üç saat gazete okumak, bir saat tabelâları, levhâları, dükkan reklamlarını okuyoruz da Allah için biraz da Kur'an levhâlârını, Kur'an tabelâlarını okumalı değil miyiz? Kur'an görüntüsünde, kitap ekranında Allah haberlerine bakabilmeyi becermeli değil miyiz? Bakın size bir haber:

Şu anda Halilü'r-Rahmân kentindeyiz. Bir peygamber şehrinde, bir peygamber evinde, bir peygamber ocağındayız. Allah'ın kutlu bir peygamberinin, hem de bizim babamız olan bir peygamberin evine misafir olduk. İbrahim'in (a.s) haberini önce Cebrâil Rasulullah Efendimize okuyacak, sonra Rasulullah Efendimiz bize okuyacak, bize duyuracak, biz ondan dinleyeceğiz ve hemen arkasından duyduğumuz, öğrendiğimiz bu haberi süratlice kendi ailemize, kendi milletimize, kendi kavim ve kabilemize götüreceğiz. Onlara bu haberle gideceğiz. Tüm haber programlarının en başına yerleşecek ve asla dönemi bitmeyecek, asla önemi kaybolmayacak, hiç bir zaman ilgi alanlarımızdan düşmeyecek bir haber olacak.

Neymiş haber? İbrahim'in misafirleri. Kendileri için Allah'ın şeref bahşettiği misafirler. İbrahim'in (a.s) ve hanımının kendilerini ağırlamak için hizmetlerine koştukları konuklar ki, bunlar Enbiyâ sûresinin beyanıyla Allah tarafından kendilerine ikram edilmiş, Allah'ın lütuf ve ihsanlarına mazhar kılınmış meleklerdir. Enbiyâ sûresinin 26. âyetinde ***"İbadün mükramun"*** olarak vasfedilir bu melekler.

25. "Onlar, İbrahim'in yanına girip: "Selâm sana" demişlerdi. İbrahim de: "Selâm size" demişti; içinden de, onların tanınmamış bir topluluk olduğunu geçirmişti."

Bu mübârek misafirler İbrahim'in yanına girdiler ve "selâm sa-na" dediler. İbrahim de (a.s) "selâm" dedi. "Ey İbrahim, sana selâm verir, selâmet dileriz" dediler, İbrahim de (a.s) aynıyla, ya da onların selâmından daha güzeliyle mukabelede bulundu. Bu da bir selâmlaşma modelidir. İbrahim (a.s) onları bilememişti. "Sizler tarafımdan tanınmayan, bilinmeyen bir topluluksunuz. Sizlerle daha önce hiç görüşme şerefine mazhar olmadım. Belki de sizler bu şehre, bu bölgeye yeni teşrif ettiniz." Ya bunu içinden söyledi İbrahim (a.s), ya da evdeki ehline söyledi bunları.

26-27. "Hemen ailesine giderek semiz bir buzağı getirmiş, onların önüne sürüp; "Yemez misiniz?" demişti."

Hemen ehlinin, ailesinin yanına gitti ve semiz bir buzağıyı getirip önlerine koydu. Ne güzel bir ev sahibi değil mi? Hemen misafirlerine ben size yemek hazırlıyorum filan demeden, onların yapma, etme, gerek yok, aç değiliz, zahmet olmasın filan demelerine fırsat ver-meden sessizce ailesine gitti ve bir buzağı kızartıp önlerine getirdi. Hûd sûresinde de konunun anlatıldığı bölümde bu getirdiği yemeğin bir dana olduğu zikredilir. Malının en güzelinden, en hayırlısından semiz bir buzağı getirip önlerine koydu. Eve gelenler eğer akrabadan, tanıdık eş-dosttan olsalar durum biraz daha kolaydır, ama bakıyoruz ki İbrahim'in (a.s) hiç bilmediği, tanımadığı bir misafir grubu. Şaşırıp, afallayıp, bozulup, yüzünü ekşitip, "iyi de vakitli filan gelseydiniz, bari bir randevu alıp gelseydiniz, önceden haberimiz olsaydı daha iyi olurdu filan" demiyor bizler gibi. Önlerine koyuyor yemeği ve gâyet tatlı bir ifadeyle, "buyurun, yemez miydiniz?" diyor. Ya da önlerine konanı yemediklerini görünce Allah'ın elçisi böyle diyor.

28. "(Yemediklerini görünce) onlardan endişeye düştü; "Korkma" dediler ve ona bilgin bir oğul sahibi olacağını müjdelediler."

Birdenbire onların yemeğe el uzatmadıklarını görünce onlardan korktu. Onlardan kalbine bir ürperti geldi. "Acaba niye yemeğimi yemiyorlar?" diye düşündü.. Çünkü o dönem, o toplum içinde gelen misafirler kendilerine ikram edileni reddetmemeliydiler. Eğer eve gelen misafirler ev sahibinin ikramını reddediyorlarsa o zaman işin içinde başka şeyler var demekti. İbrahim (a.s) yemeğine el uzatmayan bu misafirlerin kendisine bir düşmanlık niyetiyle geldiklerini zannetti, ya da yemek yemeyişlerinden insan sûretinde gelen bu kimselerin melek olduklarını hissetti. Meleklerin böyle insan sûretinde gelişleri çok ciddi durumlarda olurdu. Bu yüzden vahiy getirmediklerine göre azap getirdikleri endişesiyle korkmaya başladı. Onun korktuğunu anlayan misafirleri dediler ki:

“Korkma.” Başka sûrelerde “korkma ey İbrahim, bizler Allah’ın melekleriyiz, bizler yemek yemeyiz” dediler ve ona çok bilgin bir oğul müjdelediler. Yani Allah bilgisine lâyık görülecek, vahiyle şereflendirilecek, ileride peygamber olacak bir oğul müjdelediler. Buradaki âlim bir oğulla İshak (a.s), Saffât sûresindeki halîm bir oğul müjdesiyle de İsmail (a.s) kastediliyordu. Yine Hûd sûresinde İshak (a.s) vasıtasıyla kendisine Yakub (a.s) gibi şerefli bir torun peygamber müjdesi de veriliyordu. Tabi İshak’ın (a.s) müjdesinin verildiği bu dönemde İbrahim (a.s) yüz yaşını aşkın ihtiyar bir çağda bulunuyordu. Karısı da o yaşlarda çocuktan kesilmiş bir durumu yaşıyordu. Melekler böyle bir durumda yaşlı bir ana-babaya bir evlât müjdeliyorlardı.

29. “Bunun üzerine karısı hayretle seslenerek geldi, elleriyle yüzünü kapayarak: “Kısır bir kocakarı!” dedi.”

Allah’ın elçilerinden bir çocuk müjdesini alan hanımı hayretle seslenerek, elleriyle yüzünü kapatarak, elleriyle yüzüne vurarak, hayretini gizleyemeyerek şöyle demeye başladı: “Hem ihtiyar, hem de kısır bir kocakarı ha! Benden, benim gibi birinden bir çocuk ha! Ben nasıl bir çocuk dünyaya getirebilirim? Gençliğimde bile bir çocuk dünyaya getirememiş kısır bir ihtiyardan bir çocuk olur mu?” Öyle ya, koca İbrahim (a.s) yüz yaşında, kendisi de seksen-doksan yaşında, üstelikte kısır birisiydi. Şimdiye kadar hiçbir çocuk dünyaya getirememişken şimdi bir çocuk dünyaya getirecekti. Gerçekten hayret edilecek bir şeydi bu.

Hangisi? Bu yaşta bir çocuğa ulaşmak mı, yoksa bu yaşta bir çocuk istemek mi? İkisi de hayret edilecek bir şeydi. Öyle değil mi? Müslümanların, hacısıyla-hocasıyla 20-30 yaşlarında bir çocuk dünyaya getirdikten sonra “tamam artık, daha fazlaya gerek yok!” deyip işi bitirdikleri bir dünyada, şu anda bu misafirlerin İbrahim’e (a.s) ve karısına getirdikleri bir çocuk müjdesini nasıl karşılayacaklarını, nasıl değerlendireceklerini bilemiyorum. “30 yaşından sonra kadın asla do-ğum yapmamalıdır,” diyorlar.

O yaşta Allah’ın melekleri çocuk müjdeliyorlar, Allah’ın elçisi İbrahim (a.s) koşarak, çığlık atarak karısının yanına gidiyor, karısı da sevinç ve hayret çığlıklarıyla “bu iş nasıl olacak?” diyor. Sevinçten ellerini dizlerine, ya da yüzüne vurarak sevinç ve hayretini izhâr ediyor.

30. "Melekler: "Bu böyledir, Rabbin söylemiştir; doğrusu O, hakîm olandır, bilendir" dediler."

"Bu böyledir. Allah böyle buyurdu tamam." Allah buyurmuşsa tamam. Allah hakîmdir, Allah hikmet ve hâkimiyet sahibidir, Allah alîmdir, her şeyi bilmektedir. Allah boşuna buyurmaz. Biz bunu kendiliğimizden demiyoruz, Allah böyle buyurdu, böyle hükmetti. Allah dilediğine hükmeder ve hükmettiğini de yapar.

Ya da kezalik, tamam iş öyledir, iş sizin dediğiniz gibidir. Siz ikiniz de ihtiyarsınız, karın da kısırdır, bu doğrudur, ama Allah olmazı oldurandır. Allah dilediğini yapandır. Allah göklerde ve yerde egemen olandır. Onun dilediğini kim engelleyebilir? Onun önüne kim geçebilir? Hayat O'na aitken, yaratma O'na aitken, dilediğini yaratmasını kim durdurabilir? Dilediğini dilediği zamanda, dilediği biçimde yaratan O'dur, dilediğine hayat veren O'dur, dilediğini öldüren de O'dur. Onun hayat verdiklerini kim öldürebilir? Onun öldürdüklerini kim diriltebilir? Tek egemenlik sahibi, tek irade sahibi, tek kuvvet ve kudret sahibi O'dur.

Bakın İbrahim'e (a.s)! İhtiyarlığının, yaşlılığının zirvesinde, ha-yatının son merdivenlerine dayandığı bir döneminde ve karısı da aynen kendisi gibi yaşlı ve üstelik kısırken, bir çocuk doğurma ihtimali yokken onlara bir evlât müjdeleniyor. Hem o evlâdından da peş peşe dört peygamber gelecekti.

Meleklerin gelişinin sadece bununla sınırlı olmadığını, başka işlerinin de olduğunu sezinleyen İbrahim (a.s) dedi ki:

31. "İbrahim: "Ey Elçiler! Göreviniz nedir?" dedi."

"Ey elçiler, sizin ne işiniz var? Neye geldiniz? Ne var? Sebep ne? Sizin asıl istediğiniz, gelişinizin asıl sebebi nedir?" dedi. Hadb, Arapça'da çok ciddi bir iş için kullanılır. "Ne için gönderildiniz ey mür-seller? Özel olarak sadece bana bir evlât müjdelemek üzere mi geldiniz? Yoksa başka bir göreviniz mi var?" Onlar dediler ki:

32-34. "Elçiler: "Suçlu bir milletin üzerine, Rabbi-nin katından işaretli olarak, aşırı gidenlere mahsus sert taşlar göndermekle görevlendirildik" dediler."

"Bizler mücrim, suçlu bir topluma gönderildik. Onlar için geldik. Allah'ın helâkine hükmedip karar verdiği suçlu bir toplum üzerine şanlı, nişanlı, azap taşlarını yağdırmak üzere geldik. Rabbimiz katında ölçülmüş, biçilmiş her bir suçlu için belirlenmiş, işaretlenmiş, hangisinin kimin beyninde patlayacağı kararlaştırılmış azap taşları atmak üzere görevlendirildik. Müsrifleri yok etmeye geldik."

Helâki hak etmiş bu mücrim, günâhkâr, ahlâksız, rezil, suçlu, müsrif toplum Lût'un (a.s) toplumuydu. Lût'un (a.s) kavmi gerçekten adi, günâhkâr, suçlu bir toplumdu. Çünkü onlarda görülmemiş, yeryüzünde hiçbir kavmin yapmadığı korkunç bir hastalık vardı: Lûtîlik. Erkeğin kadınları bırakıp erkeklere gitmesi. Kadınlar erkeklerden, erkekler de kadınlardan hoşlanmıyor, hemcinslerine gidecekleri yerde eş cinslerine gidiyor, hemcinslerinden tatmin olmuyorlardı. Tatminsizlikte zirve noktasına ulaşmış rezil bir toplumdu. İnsanlıktan çıkmış, Allah'ın sınırlarını aşmış, tatminsizlik içinde kıvranan bir toplum… Hayvanları bile utandıracak ilişkilere dalmış bir toplum.. Lût'un (a.s) toplumunun pisliği buydu. Allah'ın elçisi, "yapmayın, etmeyin, sizler fahişeye mi gidiyorsunuz? Aşırılığa, fahşaya mı gidiyorsunuz? Dünyalarda sizden önce hiç bir kavimde görülmemiş, hiç kimsenin yapmadığı bir hayasızlığı mı yapmak istiyorsunuz? İnsanların dışında hayvanlar âleminde bile benzeri görülmemiş çok çirkin bir şeyi mi yapmaya gidiyorsunuz? Allah'ın varlığınızı, soyunuzu, neslinizi devam ettirmek üzere verdiği bu erkeklik, kadınlık güçlerinizi boşa akıtan israfçılar mı oluyorsunuz? Allah'ın istemediği bir hayatı yaşamaktan vazgeçin!" diye onları uyarıyordu.

Ama onlar buna inanmaya yanaşmaz. Hattâ, "çıkarın bu peygamberi, atın bu adamları şehrimizden, çıkarın onları beldemizden, okullarımızdan! Sürün bu adamları kentimizden! Yok edin bunları! Temizleyin bu adamları sokaklarımızdan çünkü bunlar temizlenmek isteyen kimselerdirler. Temizlik istiyor bunlar. Aşırı temizlikten yanalar bunlar. Madem ki temizlik istiyorlar, madem ki temizlikten yanalar, öy-leyse çıkarın bunları şehrimizden de diledikleri yerde diledikleri kadar temizlensinler. Bunlar memleketin düzenini bozuyorlar. Bunlar ülkenin yeknesaklığını zedeliyorlar. Bunlar bizim ülkemizde fitne çıkarıyorlar. Bizler ne güzel erkek erkeğe, kadın kadına bir ayırım yapmadan cinsel arzularımızı tatmin edip keyiflerimize bakarken, bu adamlar Allah'tan, dinden, Allah yasalarından bahsederek homoseksüelliğe, zi-naya karşı çıkarak bizim huzurumuzu kaçırıyorlar. Yok haramdı, yok helâldi diyerek bizim iştahımızı kaçırıyorlar. Huzurumuzu kaçıran, bize Allah'ı, bize âhireti, bize haramı, helâli, hesabı, kitabı, namusu, iffeti hatırlatan ve böylece zevklerimizi kaçıran bu insanları çıkarın ülkemizden de biz de rahat bir şekilde işleyeceğimiz günâhlarımızı işleyelim," diyorlardı. İşte böyle helâki hak etmiş bir toplumu yok etmek üzere gelmişlerdi Allah'ın melekleri. Başka sûrelerde İbrahim'in (a.s): "Ey Allah'ın Melekleri! Orada Lût var!" diyerek melekleri bu işten vazgeçirmek için mücâdeleye tutuştuğu anlatılır. Burada diyorlar ki bakın:

35-37. "Bunun üzerine, suçlu milletin arasında bulunan mü'minleri çıkardık. Zaten orada, kendini Allah'a vermiş sadece bir tek ev halkı bulduk. Can yakıcı azaptan korkanlar için, o beldede bir işaret, bir kalıntı bıraktık."

“Orada, o suçlu, günâhkâr toplumda mü’minlerden kim varsa onları çıkardık, zaten biz orada bir evden başka Müslüman kimse bulamadık,” diyor melekler. İşte o ev de Hz. Lût’un (a.s) eviydi. Bildiğimiz o ki, o toplum içinde Lût’a (a.s) iman eden sadece iki kızı vardı. Sadece iki kızcağız. Allah peygamberinin hanımı da kâfirdi. Peygamberin ev halkından başka kurtulan olmadı orada. Lût (a.s) Rabbinden aldığı emirle iki kızını yanına alıp toplumunu terk eder. Toplumunun helâk edileceği son gününe kadar tebliğine devam eden Allah’ın elçisi son gün ayrılır ve Allah’ın melekleri oranın altını üstüne getirip toplumu yok ediverir.

Kur’an’ın başka sûrelerinde anlatıldığına göre Rabbimiz onların üzerine öyle bir yağmur yağdırdı ki işlerini bitiriverdi. Kasabanın altını üstüne getiriverdi de Lût’a (a.s) iman eden iki kızcağızı hariç kâfirlerin kökünü kazıyıverdi. Onun içindir ki Lût kavminin Kur’an’da bir başka ismi de ***“Mu’tefikat”***tır. Yani altı üstüne getirilmiş bir top-lum... Allah üzerlerine bir yağmur göndermiş, o yağmurun arasında taş yağdırmış ve melekler de her biri beş bin kişiden ibaret olan iki şehrin altını üstüne getirivermişlerdi. Bu toplumun bulunduğu yer bugünkü “Bahru’l Muhît” yani ölü deniz diye anılan Lût gölü ve çevresidir. Burası deniz seviyesinden çok daha aşağılarda bir çukurdur ki, bu, toplumun yere battığının göstergesidir.

Âyetin sonunda Rabbimiz buyurur ki: “İşte böylece elim bir azaptan korkanlar için orasını bir âyet kıldık.” Allah’ın azabından korkarak, ibret alarak adam olmak isteyenler için orada bir uyarı, bir âyet kıldık. Şu andaki Lût gölünün bulunduğu yeri azaptan korkup ibret almak isteyenler için bir işaret, bir alâmet kıldık. Ama elbette Allah’a iman eden, Allah’tan korkan, hayatlarını Allah için yaşayanlar için bir âyet ve ibret olacaktır bu. Başkaları için değil. Bakıyoruz işte şu anda Allah’ı, Allah’ın dinini reddeden bilim bu hadiseye o kadar kör ve sağır bir tavır sergiliyor, o kadar tahrifkâr bir tutum içinde ki, oraya Lût gölü demiyorlar da, aman ne olur ne olmaz, bir peygamberin ismini çağrıştırmayalım, belki insanlar Allah’ı, Allah’ın elçisini, Allah’ın azabını hatırlarlar da iman etmeye kalkışırlar diye ısrarla oraya “Ölü deniz”, Bah-ru’l Muhit diyorlar. Allah’ın âyetlerini örtüyor, örtbas ediyorlar, insanların dikkatlerinden kaçırmaya çalışıyor.

Sûrenin önceki âyetlerinde de belirtmeye çalıştığımız gibi Allah’ın bu âyetlerinden habersiz yaşayan insanlar isterse şu anda Lût gölünün hemen yanı başında yaşasınlar, isterse Kâbe’nin avlusunda ikâmet etsinler, bu Kitapla beraber olmadıkları sürece bu âyetler onlara hiçbir şey demeyecektir. İşte her an güneşi gören şu insanlara gü-neş hiçbir şey demiyor. Allah’ın şu metlûv âyetleriyle beraber olmayanlara meşhûd âyetler hiçbir şey söylemez. Allah’a isyan eden, Allah’la savaşa tutuşan, Allah’ın âyetleriyle, Allah’ın elçileriyle,

Allah'ın diniyle savaşa tutuşan bir toplum mutlak sûrette helâk olacaktır. Bu, Allah'ın yeryüzünde değişmeyen bir yasasıdır.

Bundan sonra bir haber daha geliyor. Ölümsüz bir haber daha… Musâ (a.s)'ın haberi…

38. "Musâ'nın başından geçenlerde de ibret vardır: Onu apaçık bir delille Firavun'a gönderdik."

Musâ'nın (a.s) hayatında da ibret alınacak âyetler vardır. Onu Firavun'a apaçık delillerle, apaçık bir güçle, apaçık bir destekle ve azapla gönderdik. Rabbimiz diyor ki, "biz Musâ'yı âyetlerimizle gönderdik. Bizim varlığımıza, kendisinin peygamberliğine delil olmak üzere âyetlerle gönderdik onu." Âsâ âyeti, yed-i beyza âyeti ve diğer âyetlerle, apaçık alâmetlerle gönderdik. Açık bir sultanla, açık bir sultayla, yani haklılıkla gönderdik.

Kur'an'ın değişik yerlerinden öğrendiğimize göre Musâ'nın (a.s) Firavun'a gönderiliş misyonunun birincisi, Firavun'u ve çevresindekileri Allah'a imana dâvet etmek, ikincisi de yıllar yılı zalim Firavun sisteminin, iktidarının köleleştirdiği İsrâiloğullarını, peygamber çocuklarını, Müslümanları Firavun'un köleliğinden kurtarmaktı. Detayları başka sûrelerde anlatılır. Allah'ın elçisi gitti, Firavun'u ve toplumunu uyardı.

39. "Firavun, erkanıyla birlikte haktan yüz çevirdi; "sihirbazdır" veya " delidir" dedi."

Allah elçisinin bu tebliği karşısında kendisinin Rabblığını, İlâhlığını iddia eden Firavun tüm gücüyle, tüm avaresiyle, tüm ekonomik, siyasal ve askerî gücünü yanına alıp, tüm gücüyle toparlanıp Allah'ın elçisini ve getirdiği âyetleri reddetti. "Bu ya bir sihirbaz, ya da bir delidir" dedi. Firavun tarih boyunca tüm zalimlerin, tüm müstekbirlerin hak karşısında kullandığı yolu tercih etti. Bu yol gerçekten gâyet kolay ve kestirme bir yoldu. Bir hak savunucusunun hakkından gelemediniz mi? Karşısında mücâdele verecek bir deliliniz yok mu? Deli diyeceksiniz, olmadı sihirbaz diyeceksiniz olur biter. O da olmamışsa şair dersiniz, mecnun dersiniz, kahin dersiniz. Ama iş bu kadar kolay değildir. Karşıda Allah desteğinde bir peygamber var. Karşıda apaçık delillerle, apaçık âyetlerle, apaçık sultayla bir Allah elçisi varsa, iş bu kadar kolay bitmeyecektir.

Hz. Musâ, Firavun'un karşısına ilk çıktığında ona gösterdiği âsâ ve yed-i beyza mûcizelerinden sonra Firavun ve çevresindeki da-nışmanları "bu ya bir sihirbazdır, ya da sözü ciddiye alınmayacak bir delidir" dediler. Elindeki âsâsıyla dünyanın en büyük, en zalim, en güçlü devletinin sarayına elini kolunu sallaya sallaya girip, dünyanın en zalim devlet başkanının karşısına dikilip ona ve çevresine hakkı tebliğ etme cesaretini gösteren bir peygambere diyorlardı

bunu. Allah elçisinin gösterdiği müthiş mûcizeler karşısında Firavun öylesine şaşırmış, öylesine etkilenmişti ki, bir yandan ona "sen bir sihirbaz, ya da delisin" derken bir yandan da "sen bizi sihrinle yurdumuzdan çıkarmaya, bizim dinimizi değiştirmeye ve Mısır'ın yönetimini eline geçirmeye geldin" diyordu.

Oysa kesinlikle biliyorlardı ki o güne kadar hiçbir sihirbazın sihir gücüyle bir memleketi fethettiği görülmemişti. Sihirbazlar sadece kendisinden mükâfatlar alabilmek için o güne kadar onun ayaklarını öpmekten başka bir şey yapmamışlardı, bunu çok iyi biliyorlardı. Onun içindir ki Firavun'un hem "sen bir sihirbazsın" demesi, hem de ar-kasından "sen benim krallığımı ele geçirmek istiyorsun" demesi onun asla bir sihirbaz olmadığını bildiğini, anladığını göstermektedir. Onun bu mûcizeleri Allah desteğiyle gösteren bir peygamber olduğunu anladıklarını, ama saltanatlarının, statülerinin yok olmasından endişe ettikleri için onu reddetmeye çalıştıklarını göstermektedir. Firavun ve çevresindekiler Allah elçisini reddettiler. Allah'la, Allah elçisiyle savaşa tutuştular da:

40. "Sonunda onu ve ordularını yakalayıp denize attık. O, kınanmayı hak etmişti."

"Sonunda Firavun'u ve ordularını denize attık, denizde boğduk" diyor Rabbimiz. Çünkü o kınanmayı hak etmişti. Kendisini kınadığı halde, kendisini kötülediği, pişmanlık gösterisinde bulunduğu bir haldeyken, "ey Firavun! Ey kendisinin Rabblığını, İlâhlığını iddia eden ahmak! Bu halinle, geberip giderken bile Müslümanlık iddiasında bulunan bir zavallı iken sen nasıl tanrı olabilirsin? Sen nasıl İlâh olabilirsin?" diye kendi kendisini kınadığı bir pozisyonda Allah onu boğuverdi. Kur'an'ın başka yerlerinde anlatıldığı gibi iman etmeye çalıştığı bir durumda Firavun'u ve beraberindekileri Rabbimiz denizde boğuverdi. Firavun oğulları, Firavun ve avareleri, askerleri, orduları tümüyle denizin altına gömülüp hayata veda ettiler. Yeryüzünün en güçlü adamı, en müstekbir insanı Firavun suda boğulurken Yunus sûresinde anlatılan şu sözü söylemekten kendini alamıyordu:

"İnandım ki İsrâil oğullarının iman ettiği Allah'tan başka ilâh yokmuş. Ben de Müslümanlardanım!"
(Yunus 90)

Gerçekten bugün bu sözü tüm dünya müstekbirlerine duyurmamız gerekmektedir. Tüm dünya Firavunlarına duyurmalıyız bu sözü: "Ey müstekbirler! Ey kendilerinde güç kuvvet olduğunu zanneden zalimler! Firavun'un söylediği bu sözü sizler ne zaman söyleyeceksiniz? Size hiç bir şey hatırlatmıyor mu bu söz? Ölürken mi söyleyeceksiniz bunu? Ama Firavun'a fayda vermediği gibi o zaman söyleyeceğiniz bu sözün size de hiç bir faydası

olmayacaktır. Gelin selefinizin bu durumundan ibret alın da tevbelerinizi son deminize bırakmayın. Gelin ekonomik ve siyasal gücünüze güvenerek Allah'a kafa tutmaktan, Allah'ın diniyle savaşmaktan vazgeçin, değilse sizin âkıbetleriniz de selefinizin âkıbetinden farklı olmayacak."

41-42. "Âd milletinin başından geçende de ibret vardır; onların üzerine, uğradığı her şeyi bırakmayıp toza çeviren kuru bir rüzgar gönderdik."

"Âd kavminde de sizin için haberler, ibretler vardır." Burada Rabbimizin biraz daha ilerlerden haber vermeyi murad ettiğini görüyoruz. Âd kavmi Rabblerinin kendilerine gönderdiği elçiyi, Hûd'u (a.s) reddetti. Allah elçisinin kendilerine getirdiği mesaja, hayat programına kulak vermediler. Allah'ın kendilerine verdiği güçlerine, kuvvetlerine, medeniyetlerine güvenerek Allah'a kulluktan çıktılar. "Biz güçlüyüz, kimse bizimle baş edemez" dediler. "Ey Hûd, biz ne seni, ne de Rab-bini dinlemeyiz, biz keyfimize göre bir hayat yaşarız" dediler de, Allah onların üzerlerine Akîm denen bir rüzgar gönderdi ki uğradığı her yeri, isabet ettiği herkesi mahvediverdi, toz duman ediverdi.

Kitabımızın bir başka âyetinde adı ***"Sarsar"*** olan bu çok so-ğuk rüzgarı, bu kuru rüzgarı, bu müthiş fırtınayı onların üzerlerine gönderdi de o rüzgar orada taş taş üstünde bırakmadı. Her şeyi büküp büküp atıverdi, her şeyi kökünden devirip atıverdi. O rüzgarı o azgın Âd'ın üzerine sekiz gün yedi gece musâllat kıldı da onların işlerini bitiriverdi. Ne güçleri, kuvvetleri, ne medeniyetleri onları Allah'ın azabından kurtaramadı.

43. "Semûd milletinin başına gelende de ibret vardır: Onlara, "Bir süreye kadar zevklenin" denmişti."

"Onlardan sonra, Âd kavminden sonra onların yerine getirilen, yerleştirilen Semûd toplumunun başına gelenlerde de sizin için âyetler, ibretler vardır." Onlara da kardeşleri Salih'i (a.s) göndermişti Rab-bimiz. Bunlar da aynen kendilerinden önceki atalarının yaptıkları gibi elçilerini reddettiler. Allah'ın elçisi vasıtasıyla hayatlarına karışmasına karşı çıktılar. Allah'ın vahyini reddettiler. "Allah bizim hayatımıza karı-şamaz, nasıl bir hayat yaşayacağımızı biz biliriz" dediler. Peygambere hayat hakkı tanımadılar, susturmaya çalıştılar. Kendilerini Allah'tan atalarına gelen azabın bir benzerinin gelmesi konusunda emin gördüler. Güya tecrübeleri vardı bu konuda. Ataları yanlış yapmıştı. Onlar evlerini, şehirlerini düzlüklerde kurmuşlar, bu yüzden Allah'tan gelen o rüzgara yenik düşmüşler, Allah'la baş edememişlerdi. Halbuki bunlar bu konuda tedbirlerini alıp evlerini dağların üzerlerinde, kayalardan mağaralar yontarak kendilerini azap hususunda garantiye almışlardı. Rivâyetlere göre Allah'ın

kendilerine bir mûcize olarak gönderdiği de-veyi öldürüp Allah'a itaatten çıkınca, Rabbimiz kendilerine, "haydi bir süreye kadar zevklenin bakalım, yaşayın bir süreye kadar" buyurmuş ve sonra bir sesle, bir sayhayla onları yakalayıvermişti. Allah düşmanları, Rabblerinden gelen bu helâk titreşimiyle oldukları yere diz çöküverdiler.

44. "Onlar Rabblerinin buyruğundan çıkmışlardı; bunun üzerine kendilerini gözleri göre göre yıldırım çarptı."

Rabblerinin buyruğundan çıktılar da göz göre göre, bakar oldukları halde Allah'tan bir yıldırıma tutuldular. Onların da defterleri dürüldü.

45. "Ayağa kalkacak güçleri kalmadı, yardım da görmediler."

Allah'ın azabı kendilerine geldiğinde ne ayağa kalkmaya güç yetirebildiler, ne de bir yardım görebildiler. Ne ayağa kalkabildiler, ne kendilerini toparlayıp, doğrulup kendilerine helâk gönderen Allah'la bir çatışmaya girebildiler. Ne Allah'tan gelen bu azabı defetmeye karşı koyabildiler, ne de Allah'tan kaçabildiler. Güya "kimse bizimle başe-demez" diyorlardı. "Biz güçlüyüz, biz tedbirimizi aldık" diyorlardı. Ama gelin görün ki Rabbleri karşısında ne galibiyete ulaşabildiler, ne de herhangi bir kimseden yardım görebildiler. Kim yardım edebilecek ki onlara?

Lût kavmi gitti, Âd, Semûd, Firavunlar, zalimler, ahlâksızlar, gücünü tanrılaştıranlar, ordusunu putlaştıranlar, bilgisini ilâhlaştıranlar, hevâlarını Allah yerine ikâme edenler, kendi yasalarını Allah yasalarına tercih edenler, hayatlarını Allah'a sormadan yaşamaya çalışanlar gitti. Bütün bu hakikatler, bütün bu tablolar gözünün önünden geçiyor değil mi şu anda? Sonra:

46. "Daha önce de Nuh milletini cezalandırmıştık. Çünkü onlar da yoldan çıkmış bir milletti."

Daha önce onlardan çok daha uzun ömürlü olan Nuh kavmini de helâk eden O'dur. Onlar da çok zalim ve tuğyan etmiş bir toplumdu. Allah'a, Allah'ın elçisine başkaldırmış, Allah'ın dinini reddedip kendi kendilerine hayat programı yapmaya kalkışmış taşkın kimselerdi. Bu tavırlarından ötürü Allah onları da helâk ediverdi. Nuh'a (a.s) iman eden, onun safında yer alan, tercihini Allah'tan ve peygamberden yana kullanan mü'minleri kurtarıp ötekilerin tamamını helâk etti Rabbimiz.

Güçleri, pazıları, boyları-posları Âd kavmini; villaları, köşkleri, medeniyetleri Semûd'u; uzun ömürlü oluşları Nuh kavmini; saltanatı, ordusu Firavun'u; cinsel ahlâksızlıkları Lût kavmini kurtaramadı. "Aklınızı başınıza

alın, sizler de eğer onların yolunu takip eder, Allah'la, Allah'ın diniyle, Allah'ın sistemiyle, Allah'ın elçileriyle savaşa tutuşursanız, sizler de Allah'a kulluktan çıkar, Allah'ın sizin için gönderdiği hayat programını reddeder, kendi kendinize bir hayat yaşamaya kalkışırsanız, kesinlikle bilesiniz ki sizler de helâkten kurtulamayacaksınız" buyurarak bizi tarih karşısında bir resmî geçitten geçirdikten, bizi tarihle yüzleştirdikten sonra Rabbimiz gücünü, kudretini, rubûbiyetini ortaya koymak üzere karşımıza gök ve yer âyetlerini getiriyor.

47-48. "Göğü, gücümüzle Biz kurduk; şüphesiz biz onu genişleticiyiz. Yeryüzünü biz yayıp döşedik; Ne güzel döşeyiciyiz!"

"Semâyı biz kendi güç ve kudretimizle bina ettik. Onun binası konusunda kimseden yardım almadık." Üstelik sadece onu yaratmakla, bina etmekle kalmadık, aynı zamanda onu genişletmekteyiz de. Şu esere bakın da müessirinin gücünü, kudretini, hikmetini, hâkimiyetini anlayın. Bilin ki biz çok genişliğe mâlikiz. Bir her tür darlıkları genişleteniz, genişlik vereniz. Darda kalmışların imdadına yetişen, sıkıntı içinde olanlara bol bol nîmetler vereniz. Gökyüzünü bina edip düzenlediğimiz gibi, yeryüzünü de yayıp, sizin altınıza bir döşek olarak serip hizmetinize sunan da biziz.

49. "İbret alasınız diye her şeyi çift çift yaratmışızdır."

"Her şeyden sizin için, sizin istifade etmeniz, düşünüp ibret al-mamız için her şeyi çift çift yarattık. Her sınıf varlığı, her şeyi çift çift yarattık. Zaten Rabbimizin kendisinin dışında her şey çifttir. Tatlı-ekşi, yağlı-tuzlu, siyah-beyaz, iyi-kötü, erkek-dişi tüm sınıf ve türleri çift çift yarattık," diyor Rabbimiz. Buradaki "Zevceyn" ifadesiyle kast edilen sadece erkek ve dişi değildir. Allah tüm mahlukâtını böyle çift çift yaratmıştır. Erkek ve kadın olarak çift, zengin ve fakir olarak çift, uzun ve kısa olarak çift, beyaz ve siyah olarak, kapasiteli ve akıllı olarak, aptal ve ahmak olarak da çift yaratmıştır. İşte sizi çift yarattık; ibret alıp Rabbinize kulluğa yönelesiniz diye.

50. "Ey Muhammed! de ki: "Öyleyse Allah'a koşuşun; doğrusu ben sizi O'nun azabı ile açıkça uyaranım."

Öyleyse tüm bu âyetlerle haydi Allah'a yönelin. Haydi tüm bu âyetlerin bilinciyle Rabbinize kulluğa koşun. Şeytandan, küfürden, şirkten, isyandan Allah berisinde kendilerini insanlara Rabb ve İlâh pozisyonunda sunmaya çalışan tüm azgınlardan Allah'a sığının, Allah'a kaçın, Allah'ın koruması altına girin. Ben sizi O'nunla uyarıyorum. Bir gün O'nun huzurunda toplanacak ve hayatınızın hesabını O'na ödeyeceksiniz. Allah'tan Allah'a sığının. O'nun azabından, O'-nun sorgulamasından O'nun rahmetine sığının, O'nun rızasına sığının.

51. "Allah'ın yanında başkasını tanrı kılmayın; doğrusu ben sizi O'nun azabı ile açıkça uyaranım."

Allah'la birlikte başka bir ilâhı O'na ortak kılmayın. Allah'la bir-likte başka bir ilâh edinmeyin. Allah'tan başka dua edeceğiniz, Allah-tan başka kendisine sığınacağınız, Allah'tan başka yasalarını uygulayacağınız, Allah'tan başka iradelerinizi kendisine teslim edeceğiniz, Allah'tan başka hayatınıza karışma alanı vereceğiniz bir ilâhınız yoktur sizin.

İkinci defa Rasulullah buyuruyor ki, "ben sizi Onun azabıyla uyarıyorum." Anlıyoruz ki peygamber sürekli uyarıcıdır ve peygambersiz asla din olmaz, peygambersiz hayat olmaz. Peygambersiz kitap da olmaz, peygambersiz Kur'an da anlaşılmaz. Peygambersiz bir din, peygambersiz bir kitap oluşturanların ne dinleri, ne de kitapları kabul edilmeyecektir.

52-53. "Onlardan öncekilere, her hangi bir peygam-ber gelince: "Sihirbazdır" veya "Delidir" derlerdi. "Ön-cekiler sonrakilere böyle mi vasiyet ettiler? Hayır; bunlar azgın bir millettir."

İşte böyle. Onlardan öncekilere de ne zaman bir peygamber gelmişse mutlaka sihirbaz veya delidir dediler. Tüm peygamberler için genel geçer bir söz, bir yakıştırma olarak bunu demişlerdir. Şu anda o peygamber yolunun yolcuları olan Müslümanlara da aynı şeyleri söy-lüyorlar. Kâfirler birbirlerine bunu vasiyet ediyorlar. Müslümanları ancak böyle karalayabiliriz diyorlar. Peygamberler ve Müslümanlar karşısında tek çıkış yolu olarak bunu bulabiliyorlar. Yani önceki kâfirler bu sonraki kâfirlere bunu mu vasiyet ettiler ki hep onların ağızlarını kullanmaya çalışıyor bu beyinsizler?

54. "Ey Muhammed! Onlardan yüz çevir; sen kınanacak değilsin."

"Peygamberim, onlar ne derlerse desinler, ne yaparlarsa yapsınlar, sen yüz çevir onlardan, çünkü sen kınanacak değilsin." Bu sözler ilk defa sana söyleniyor değildir. Sen bu hayatın sahibine kafa tutan ve Allah tarafından helâk edilişi esnasında gerçek Rabbini anlayarak pişmanlıklar içinde kendi kendini kınayan Firavun gibi bir hayat yaşamıyorsun ki kınanasın. Sen asla kınanacak, sosyal hayatta dışlanacak, kötülenecek, hayattan soyutlanacak biri değilsin peygamberim.

55. "Öğüt ver; doğrusu öğüt inananlara fayda verir."

"Sen öğüt ver peygamberim, sen inanan-inanmayan herkesi uyarmaya devam et; doğrusu senin uyarın mü'minlere fayda verecektir." Senin bu uyarılarından sadece mü'minler faydalanacaktır. Ama kimin ne zaman mü'min olacağını bilemediğimiz için, mü'min-kâfir herkesi uyarmak, uyarımızı herkese ulaştırmak zorundayız. Ama uyarılarımız karşısında bir kısım kâfirlerin nötr davranmalarına da, vurdumduymaz bir tavır almalarına da üzülmeyeceğiz. Çünkü bu uyarılardan mü'minlerden başkaları faydalanamayacaklardır. Bizim

görevimiz bunun hesabına girmeden tüm dünya insanlığını bu Allah kitabıyla, bu Allah uyarılarıyla karşı karşıya getirmektir. Bize düşen budur.

56. "Cinleri ve insanları ancak Bana kulluk etmeleri için yaratmışımdır."

Çünkü Allah cinleri ve insanları ancak kendisine kulluk yapmaları için yaratmıştır. Cinlerin de insanların da varlık sebebi bu dünyada budur. Öyleyse bizim görevimiz kulluk yapmak ve insanları kulluğa çağırmaktır. Başka hiç bir işimiz yoktur bu dünyada. Peki o zaman nasıl yaşayacağız? Ne yiyip içeceğiz? Karnımızı nasıl doyuracağız? İşimiz-gücümüz Allah'a kulluk, Allah'a ibadet ve insanları gece-gün-düz Allah'a kulluğa dâvet olunca, rızkımız ne olacak? Kim doyuracak bizi? Aç kalmaz mıyız o zaman? Hayır, bakın Allah diyor ki:

57. "Onlardan bir rızık istemem; Beni doyurmalarını da istemem."

"Ben onlardan bir rızık istemem. Ben onlardan rızık istemiyo-rum. Ben onları rızıkla sorumlu tutmuyorum? Nereden çıkarıyorsunuz bunu? Kendilerini doyurmalarını, kendilerine rızık bulmalarını istemediğim gibi, beni doyurmalarını da istemiyorum onlardan." İşte Rabbi-mizin beyanı. Kesinlikle biliyor ve inanıyoruz ki rızık tümüyle Allah-tandır. Rezzak Allah'tır, rızkı veren O'dur. Öyleyse kesinlikle rızık sebebiyle kendimizi bu görevden uzak tutmayacağız. "Ama efemdim, tamam da işte rızıksız olmuyor, parasız, pulsuz olmuyor, kendimizi doyurduğumuz, çoluk-çocuğumuzu doyurduğumuz gibi çevremizdeki insanları doyurmalıyız, zengin olmalıyız…" Boş sözler bunlar… Kimi doyuruyorsun ki sen? Rezzak mısın?

Bu bir iman meselesidir, başka değil. Bazı Müslümanlara "gel, Allah'ın benden ve senden istediği şu görevi biraz üstlen. Allah'ın ki-tabını, Resûlü'nün sünnetini anlayıp çevrene anlatma, çevrendeki in-sanları biraz daha iyi Müslümanlaştırma işini, Allah'a kulluğa dâvet işini biraz da sen üzerine al" deyince, ilk söyledikleri bu oluyor. "Anladık yapalım da dükkan ne olacak? İşimiz, aşımız ne olacak?" Hattâ kimileri, "kapatalım mı dükkanlarımızı? Bırakalım mı işimizi? Bunu mu istiyorsun bizden?" diyorlar. Dükkanı kapatmayı zerre kadar düşünemeyen Müslümanlar yıllardır Allah'ın kitabını kapattıklarının farkında değiller. Ben aslında bunu derken dükkanlarını kapatmalarını filan istemiyorum, tabii gerekirse onu da kapatmalılar. Ben diyorum ki "onu kapatma, ama bunu kesinlikle aç!" Bunu açman belki onu kapatmanı gerektirmeyecek. Çünkü şu anda onu açık tuttuğu halde Allah'ın kitabını da açabilenler var. Yani bu iş, bu kadar zor değil. Günlük birkaç saat zaman ayırmak şimdilik yetecektir bu işe.

58. "Şüphesiz rızıklandıran da, güç ve kuvvet sahibi olan da Allah'tır."

Yanlış anlamayalım, yanlış inanmayalım, Rezzak biz değiliz, Rezzak Allah'tır. Kendimizi biz doyurmuyoruz, çevremizdekilerin rızkını biz

bulmuyoruz. Gökten rızkı biz indirmiyoruz. Yerden rızkı biz çıkarmıyoruz. Kendimizi Rezzak olarak görüp kâfir olmanın, kâfir gibi düşünmenin anlamı yoktur. Allah bizi bununla sorumlu tutmuyor. Allah'ın sorumlu tutmadığı bir şeyle kendimizi sorumlu tutarak sapmayalım. Allah bizi ancak kendisine kulluk edelim diye yaratmış, bununla sorumlu tutmuştur. Yoksa bizden ne rızık istiyor, ne de doyurma. Rezzak olan biz değil, O'dur.

59. "Zulmedenlerin, geçmiş arkadaşlarının suçlarına benzer suçları vardır; cezalarını Benden acele istemesinler."

Zalimlerin öncekilerin suçlarına benzer suçları vardır. Zalimler hep aynı düşünceyi, hep aynı mantığa sahip çıkagelmiş, hep aynı sakatlığı savuna gelmiş, hep aynı tavrı sergileye gelmişlerdir. "Öncekilerin bozuk düzen inanışlarına, sapık fikirlerine ve Allah'ın istemediği hayatlarına sahip çıkan, aynen onlar gibi Allah'ın kendilerine yüklediği sorumluluklarından kaçan şimdiki zalimler de bu tavırlarının karşılığı olan azabı benden acele istemesinler. Ben öncekilerin başına gelenleri size anlattım. Sizler de onların durumuna düşmeyin, Akıllarınızı başlarınıza alıp benim istediğim gibi inanmaya, benim istediğim gibi yaşamaya yönelin. Âyetlerimi bir kenara alıp bir dünya yaşamaktan vazgeçin."

60. "Söz verilen günün azabından vay o inkâr e-denlere!"

"Kendilerine vaadedilen o hesap kitap gününden dolayı veyl o Allah'ın kitabını, Allah'ın âyetlerini örtenlerin, örtbas edenlerin haline! Allah'ın bu âyetlerini örterek, Allah'ın bu âyetlerinde ortaya koyduğu gerçekleri örtbas ederek, tahrif ederek, değiştirerek kendilerince bir hayat yaşayanlara veyl olsun," diyor Rabbimiz. Çekecekleri var o gün onların. Allah bizi onlardan eylemesin. Rabbim, âyetlerini dünyada çok iyi anlayarak Kâfirce düşüncelerden kurtulan, ve kendisine kendisinin istediği kulluğu icra eden kullarından eylesin.